

KRÁLOVSTVÍ JE BLIZKO BO
ŽÍ KRÁLOVSTVÍ JE MEZI VÁ
BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ PROMĚ
NÁŠ SVĚT BOŽÍ KRÁLOVST
UVNITŘ NÁS BOŽÍ KRÁLOV
JE JAKO HOŘČIČNÉ ZRNO BO
KRÁLOVSTVÍ JE JAKO POKL
BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ MÁ SVĚ
KRÁLE BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ N
Z TOHOTO SVĚTA BOŽÍ KRÁ
LOVSTVÍ EXISTUJE TADY A T
BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ JE POZV
NÍ DO JEŽÍŠOVY BLÍZKOSTI B
KRÁLOVSTVÍ JSME VYSLAN
JEHO KRÁLE BOŽÍ KRÁLOV
STVÍ JE BLÍZKO BOŽÍ KRÁLO
VSTVÍ JE MEZI VÁMI BOŽÍ K
KRÁLOVSTVÍ PROMĚŇUJE N

MODLITEBNÍ TÝDEN
MLÁDEŽE 2014

Vítejte u přednášek modlitebního týdne mládeže pro rok 2014. Po domluvě s vedoucími mládeže po celém světě jsme se rozhodli, že rozšíříme téma z loňského roku – „Misie a služba“ – i do roku 2014. Loni jsme se soustředili na otázku sociální spravedlnosti. Mluvili jsme o tom, jak důležité je být těmi, kdo přinášejí změnu ve společnosti. To je naplnění Ježíšova poslání v očekávání slavného Božího království.

Loňský rok jsme poprvé slavili Světový den mládeže a i letos bude první sobota Modlitebního týdne věnována tomuto dni.

Tento rok se podíváme na totožné téma Božího království z odlišné perspektivy. Zjistíme, že Boží království je středobodem Ježíšova učení. Zároveň se pokusíme ptát, co pro nás, mladé lidi, Boží království dnes znamená.

Když jsem byl ve druhém ročníku studia teologie na Avondale College, přivydělával jsem si nočními směnami v blízké léčebně. Tehdy mě můj nadřízený překvapil výzvou, abych se pokusil shrnout Ježíšovo poslání šesti slovy. Oněch šest slov muselo být přímo vysloveno Ježíšem Kristem. Po několika pokusech jsem to vzdal. Nic mě nenapadalo. Šéf si mě přeměřil pohledem vítěze a pak mi otevřel Marka 1,14.15: „Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium: ‚Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.‘“ Marek popisuje samotný počátek Ježíšovy pozemské služby. Vyšel a zvěstoval evangelium. Nastal zásadní zlom v historii záchrany člověka. „Přiblížilo se království Boží.“ Království Boží je na dosah.

Stejnými slovy Ježíš popisuje důvod, proč přišel na tento svět. Téma Božího království prostupuje celým Novým zákonem. „Když nastal den, vyšel z domu a šel na pusté místo; zástupy ho hledaly. Přišly až k němu a zdržovaly ho, aby od nich neodcházel. Řekl jim: ‚Také ostatním městům musím zvěstovat Boží království, vždyť k tomu jsem byl poslán.‘ A kázal v judských synagogách“ (L 4,42–44). „Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagogách, kázal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu“ (Mt 9,35).

Také své učedníky poslal kázat stejnou zvěst. „Ježíš svolal svých Dvanáct a dal jim sílu a moc vyhánět všechny demony a léčit nemoci. Poslal je zvěstovat Boží království a uzdravovat“ (L 9,1.2).

Posledních 40 dní, které strávil na zemi, mluvil s těmi, kteří dostali jeho pověření: „...jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím“ (Sk 1,3).

Zvěst o Božím království byla základem apoštolského poselství. „Ale když uvěřili Filipově zvěsti o Božím království a o Ježíši Kristu, dávali se pokřtít muži i ženy“ (Sk 8,12). „Pavel zůstal celé dva roky v najatém bytě a přijímal všechny, kdo za ním přišli, zvěstoval Boží království a učil všemu o Pánu Ježíši Kristu bez bázně a bez překážek“ (Sk 28,30.31).

Navíc jde o poselství, které má před koncem slyšet celý svět. „A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec (Mt 24,14).

Trojandělské poselství, které leží v samém středu adventistické misie, je součástí věčného evangelia.

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu“ (Zj 14,6).

Modlitební týden mládeže bude zkoumat téma Božího království především z perspektivy jeho přítomné reality. Jako adventisté věříme tomu, že Boží království bude plně nastoleno v budoucnosti. V průběhu Modlitebního týdne se budeme ptát, co nám naše naděje může přinést dnes.

Pisatelé se budou zabývat Ježíšovými promluvami, podobenstvími, zázraky i Kázáním na hoře. Společným mottem je: „Do věčného života můžete vstoupit i tady, dokud čas nevystřídá věčnost.“ Vstupte do něj právě dnes. Nechte se proměnit. Přinášejte usmíření. Hledejte spravedlnost a milosrdenství. Změňte své sbory na okna, kterými je možné nahlédnout do přicházejícího Božího království.

Gilbert

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ Je již zde

Žijeme v bláznivém vesmíru plném protikladů. V celém světě je patrný boj, který se vede kolem nás i v nás. O lidské srdce i pozemské věci bojují síly dobra a zla. Země je krvavým bitevním polem plným zákopů a zničených domovů, sporů a zemětřesení, chudoby a úzkosti, zničených deštých pralesů a lidského zneužívání.

Víme, že na obzoru je něco lepšího. Tento svět již brzy skončí a Ježíš učiní vše nové. Máme naději, která je v našich srdcích živá. Naději na příchod Pána. Až nastane den Ježíšova návratu, Bůh stvoří vše nové a nic ho nezastaví. Veškerý chaos nahradí řád a veškerý konflikt nahradí soulad.

Ovšem do té doby... musíme žít zde, v tom podivném prostoru a čase mezi dokonalou rajskou zahradou a budoucí zahradou nového stvoření. Toužíme po nebi, ale nohama stojíme na této zemi plné konfliktů.

A co takhle zažít nebe už zde na zemi! Je to možné? Mohl by nám Bůh poslat kousek nebe o něco dříve, abychom si jej mohli užít tady a teď? Představte si, že by nebe začalo už tady. Kdo by na takovou nabídku mohl říct „ne“? Proto v modlitbě Páně

říkáme: „Přijď tvé království.“ Kdybychom tak mohli žít v nebi už teď!

Dobrou zprávou je, že... Moment, nepředbíhejme. Nechám samotného Ježíše, aby vám vysvětlil, o co jde. Otevřete si se mnou Marka 1,14.15 a poslouchejte, co nám Ježíš chce říci: „Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.““ Ježíš lidem zvěstoval evangelium, tj. dobrou zprávu. O jakou zprávu šlo? „Naplnil se čas“ a „přiblížilo se království Boží“. Evangelium roku 30 je stejné jako dnes. „Naplnil se čas“ a „přiblížilo se království Boží“.

Ježíš řekl, že se naplnil čas. Jaké hodinky asi nosil? Římské rolexky z prvního století? Nebo se podíval na mobil, než pronesl tuto větu? Neměl na mysli čas, který vás nutí ráno vstát, přestože jste už třikrát zmáčkli „odložit buzení“, a kdybyste to udělali poctivě, ujel by vám autobus. Čas, o kterém mluví Ježíš, je čas protkaný nadějí, určený Bohem už v dávnověku a svázaný s plánem vykoupení. Jedná se o prorocký čas.

Odpočítávání prorockého času se spustilo v okamžiku, kdy se Adam s Evou zakousli do zakázaného ovoce a otevřeli tím svět temnotě. V znesvěcené zahradě Eden Bůh slíbil Evě, že její potomek zničí nepřítele – sata- na (Gn 3,15). Když Eva otěhotněla, doufala, že dojde k naplnění Božího slibu, ale správný čas ještě nepřišel. V průběhu historie Bůh znovu a znovu opakoval svůj prvotní slib. Připomínal lidem, že přijde dítě, které zachrání svět. Připomínal, že Bůh bude pobý- vat s lidmi. Připomínal, že nastane chvíle, kdy bude Bůh znovu Králem. Připomínal, že pro nás chystá pokoj, hojnost, uzdravení a věčný život.

Ta chvíle nepřišla za života Abra- hama. Nepřišla ani za života Mojžíše. Nedočkal se jí David ani prorok Izajáš. Nestalo se tak za života Daniela ani v době proroka Malachiáše.

Ale jednou se přece čas naplnil a Bůh poslal na tento svět svého Syna. „Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy“ (Ga 4,4). Panna počala a na- rodilo se dítě. Bylo chudé, pokorné, ale dokonalé. Z dětátka vyrostl muž, Ježíš, a začal zvěstovat lidem: „Naplnil se čas!“ Naděje všech dějin a touha všech lidí od Evy po Marii byla naplně- na. Přišel a jeho jméno bylo Immanu- el – „Bůh s námi“ a Ježíš – „Záchrana“. Naplnil se čas! Došlo na moudrost mudrců a slova proroků. V Ježíši Bůh naplnil všechny své předchozí sliby. Slíbil, že bude lidem blízko a nebude netečný. Slíbil, že se ujme vlády jako Král. Krása i dobrota Božího království byly do této chvíle pouze zaslíbeny. Avšak čas se naplnil. V Ježíši byly sliby

splněny. Boží království se přiblížilo. Je na dosah.

V Bibli je satan popisován jako vládce tohoto světa, bůh přítomného věku. Od okamžiku, kdy se k němu přiklonili naši prarodiče Adam s Evou, uzurpuje si Ježíšův nárok na králov- ský trůn. Soucitný a laskavý Hospodin měl připravený plán, jak lidi zachrá- nit. V pravý čas vstoupil do našeho světa, aby nám otevřel oči a my mohli nejen zahlédnout realitu nebeského království, ale dokonce do něj vstou- pit. „Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím“ (2K 4,4). V Ježíšově přítomnosti na této zemi jsme zahlédli záblesk nebe. Boží krá- lovství se prolomilo do naší reality. V Ježíši se přiblížilo Boží království.

Je pochopitelné, že člověk, který zaslechne zvěst o Božím království, chce znát další detaily. Jaké vlastně je? Podobá se něčemu, co známe? Od Marka se nám nedostane exaktního popisu. Neanalyzuje Boží království jako nezúčastněný vědec. Spíše než by představoval Boží království, píše své evangelium – zprávu o Ježíšově půso- bení na této zemi.

Stačí dívat se na Ježíše – a pocho- píme, jaké je Boží království.

V první kapitole, ve verších 16 až 20, Ježíš povolává Šimona, Ondřeje, Jakuba a Jana. Začíná budovat skupi- nu, která je od počátku zaměřena na pomoc svému okolí. „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ Ihned opustili síť a šli za ním“ (Mk 1,17.18).

Ve dvacátém verši Ježíš vyučuje ty, kteří se shromáždili v synagoze.

Ve verších 21 až 26 Ježíš vyhání démona.

Ve verších 29 až 31 léčí Šimonovu tchyni ze smrtelné horečky.

Ve verších 32 až 34 uzdravuje nemocné a posedlé demony.

Ve verši 35 Marek popisuje, jak Ježíš brzy ráno vstal a na modlitbě se spojil s Bohem. Následují další cesty, učení, kázání a uzdravování.

V druhé kapitole Ježíš veřejně odpouští hříchy ochrnutému muži a vzápětí ho uzdravuje. Oslovuje pohrdaného celníka a večerí s vyvrheli města. Posléze vyhláší, že sobota „je učiněna pro člověka, ne člověk pro sobotu“, a že On sám „je Pánem dokonce i nad sobotou“.

Ve 3. kapitole ukazuje, že uzdravení je vlastním smyslem soboty. Následuje vyslání učedníků kázat evangelium a vyhánět demony.

V další kapitole Ježíš znovu vysvětluje, jaké je tajemství Božího království. Není podobné lidským říším. Není v něm násilí či nesvoboda. Lidé se o něj dělají a ono roste a šíří se Boží mocí. Byť začíná v malém, nakonec je obrovské.

Marek ve svém evangeliu zaznamenává, jak se projevuje moc království. Ve čtvrté kapitole Ježíš utiší bouři. Několika slovy dokáže ztišit vítr a ovládnout běsnící živel. Ježíš je pánem přírody. V páté kapitole Marek vypráví, jak Ježíš zachránil ztraceného muže posedlého demony. Silou svého slova osvobodil postiženého člověka a přemohl zlo v něm. Ježíš je pánem duchovního světa. Poté Kristus uzdravuje ženu nemocnou více než dvanáct let nevyléčitelnou chorobou.

Ježíš je pánem nad nemocemi. A poté vzkřísí z mrtvých dvanáctiletou dívku. Vratí ji do života a do náruče rodičů. Ježíš je pánem smrti.

Jaké je to Boží království, které se šíří kolem Ježíše? Je zaměřené na ostatní a svobodné od moci zla. Nabízí uzdravení nemocí, odpuštění hříchů i prožití soboty. V něm jsme svobodni od strachu a získáváme naději silnější než bolest a smrt. Boží království znamená společenství s Bohem. V něm společně večeříme s hříšníky. V Ježíši se království Boží přiblížilo. Do pozemské reality zazářil kousek nebe. Boží dimenze se prolomila do pozemské reality. *Nebe už začalo.* „Naplnil se čas. Přiblížilo se království Boží.“

Jenže copak můžeme prožívat Boží království, když nežijeme v době, kdy Ježíš pobýval na této zemi? Ano, můžeme. Zamyslete se nad Ježíšovými slovy: „Naplnil se čas... Přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu“ (Mk 1,15). Všimli jste si toho? Je potřeba činit pokání a věřit evangeliu.

Bůh promlouvá k lidem zvláště v době, kdy naše naděje a sny o životě na této zemi leží v troskách. Skrze Ducha svatého nás vybízí, abychom zvážili jeho nabídku, a otevírá nám oči, které oslepil „vládce tohoto věku“. Ve světle Kristovy dobroty vidíme zlo v nás. Nezbyvá nám než se spolehnout na jeho milost. Prosíme o pokání a On nám ho dává. Pokání přináší změnu myšlení, změnu srdce a změnu života. Pokání znamená odvrácení se od hříchu a přiklonění se k Bohu. Nechodíme podle své vůle, ale podle vůle Boží. Naše plány vytváří Ježíš, náš Pán.

Křtem vodou jsme očištěni a křtem Duchem svatým jsme proměněni a dostáváme sílu k novému životu. V té chvíli vstupujeme do Božího království.

Někdy podlehneme klamnému dojmu, že je třeba nejprve se kát, a až poté můžeme přijít ke Kristu. Říkáme si: „Nejdřív se musím vyznat ze svých hříchů a napravit se, a teprve POTOM se mohu obrátit k Ježíši a přijmout jeho milost.“ Neexistuje horší představa. Pokání není překážka, která stojí mezi hříšným člověkem a Bohem. Nemusíme ji přelézt, abychom se dostali k Ježíši. V žádném případě! Pokání je dar, který získáváme od Boha. Nejprve je třeba přijít k Ježíši: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout“ (Mt 11,28). Pojďme k Ježíši, my, kteří se namáháme a jsme obtíženi břemeny, a poprosme ho o dar pokání. „Kéž své hříchy vidíme jako Ty, Ježíši. Kéž vidíme krásu Tvé svatosti. Dej nám pokání.“

Jak můžeme vstoupit do nebe, které Ježíš přinesl na zem? Představte si Boží království jako vyznačené pevnosti na vojenské mapě nepřátelského území: jako určité menší či větší základny vybudované poblíž jeho hranic. V každé základně můžete najít skvělé věci: vynikající jídlo, vřelý vztahy, uzdravení, klid a radost. Slyšíme zvuky zevnitř a toužíme vejít. Ženeme se do dveří. V uších nám zní smích a radost. Na jazyku téměř cítíme mandlové croissanty servírované uvnitř. Jenže ve dveřích se zastavíme.

„Co se děje? Proč nemohu vejít?“

„Příteli, než vstoupíš, musíš odložit své zbraně.“

Pokání je aktem, ve kterém se vzdáváme svých zbraní. Skláníme svá vzpurná srdce před Králem a vzdáváme se domnělých práv, na kterých jsme lpěli. Obratem od něj dostáváme ty nejlepší dary.

„Naplnil se čas,“ zvolal Ježíš, „přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“

Druhou podmínkou pro vstup do Božího království na zemi je víra v evangelium. Musíme důvěřovat Ježíšovu poselství. Věřit a důvěřovat. To zní snadno, že? A taky to snadné je! Uvěřte a důvěřujte Ježíšovým slovům – a můžete prožívat nebe na zemi. Jakmile vložíme svou důvěru do rukou Boha Otce, Syna i Ducha svatého, otevíráme jim svůj život, do kterého oni vcházejí hlubokým a smysluplným způsobem. V samotě nacházíme blízkost. V neklidu nacházíme pokoj. V prázdnotě nacházíme plnost. Ve zmatku nacházíme smysl. V nemoci nacházíme uzdravení. V omylu nacházíme pravdu. V sobectví nacházíme lásku. V zoufalství nacházíme naději.

„Naplnil se čas,“ zvolal Ježíš, „přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ *V Ježíši začalo nebe tady a teď.* Vzdáváme se hříchu a držíme se Krista, protože skrze něho vstupujeme do nebe teď i v budoucnosti. V něm je Boží cesta. V něm je světlo. V Ježíši začalo nebe.

V knize *Touha věků* Ellen Whiteová napsala: „Jestliže skrze Krista dojdeme odpočinku, začíná nám nebe zde. Když odpovíme na jeho pozvání: „Přijďte, uče se ode mne“ tím, že přijdeme, pak pro nás začíná věčný život. Nebe je ustavičné přibližování

se Bohu skrze Krista. Čím déle jsme v nebeské blaženosti, tím více slávy se pro nás otvírá; a čím lépe poznáváme Boha, tím větší bude naše štěstí. Kráčíme-li s Ježíšem v tomto životě, smíme být naplněni jeho láskou, blaženi jeho přítomností. Vše, co naše lidská přirozenost může přijmout, smíme přijmout již zde na zemi“ (str. 231).

Úžasné! Pro ty, kdo věří Ježíšovu poselství, začíná věčný život už tady. Jakmile se Ježíš vrátí a obnoví tuto zemi, bude náš život o třídu lepší. Potom se země stane Božím domovem a my budeme žít v jeho světle. Dnes si ani nedokážeme představit neuvěřitelnou radost, kterou budeme prožívat v novém Jeruzalémě. Život na nové zemi bude jednoduše báječný. Věčný život naplní všechny touhy našeho srdce a ještě mnohem víc! Navíc nemusíme čekat, abychom mohli prožívat nebeskou realitu. Její předchůť můžeme okusit již zde. Právě teď můžete být v nebi. Nebe je v poznání Ježíše, cestě s ním a víře v jeho poselství. Nebe již začalo.

Mé kázání je dlouhé, ale Ježíš byl stručný: „Naplnil se čas,“ zvolal Ježíš, „přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ Věříte? Vstoupíte do jeho království? Odložíte své zbraně a navážete s Kristem vztah? Modlím se, aby vaše odpověď zněla „ano“.

Ztrápený svět plný bolesti potřebuje lidi, kteří odpovědí kladně. Kolem nás je mnoho zraněných bytostí žijících ve zmatku, zlomených hříchem a obtížených zoufalstvím. Svět je plný jedinců spoutaných nepřitelem. Oni potřebují říci Ježíši „ano“ a stát se ob-

čany jeho království. Potřebují pomoc na cestě do nebe.

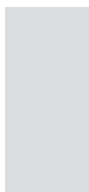
V Ježíšově životě vidíme činy, které charakterizují jeho království: jsou zaměřené na péči o druhé a osvobozují od moci zla. „Ježíšovy skutky potvrdily nejen jeho mesiášský nárok, ale ukazovaly povahu jeho království. ... Boží království tkví v nenásilném inspirování skrze slovo, vnitřní práci Ducha svatého, společenství s Tím, který je život. Největším projevem jeho moci je lidská povaha přetvořená k dokonalosti Kristova charakteru“ (Ellen Whiteová: *God's Amazing Grace*, str. 16.5).

Žijte svůj život tak, aby v něm družili lidé viděli živé království.

Jednoho dne, který není daleko, se Ježíš vrátí, aby dokončil, co začal. Objeví se na nebi a ozve se troubení archanděla. Vzkřísí mrtvé, kteří mu důvěřovali, a ti ho uvítají společně s věřícími, kteří budou v té době žít na zemi. Satana spoutá na Zemi na tisíc let, během kterých budou všichni věřící žít v nebesích. Skrze Boží moudrost budou poznávat spravedlnost jeho soudu. Na konci milénia Ježíš sestoupí, aby očistil Zemi a obnovil ji. Jakmile Ježíš se svými anděly vstoupí na Zemi, postaví se proti němu ti, kdo odmítli Boha a připojili se k ďáblu. Společně se budou snažit překazit Boží snahu očistit planetu. Nakonec zemrou v ohni a Bůh Zemi přetvoří na náš trvalý domov. „A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdo-

bená pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, přibýtek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo“ (Zj 21,1–4). V nebi nás čeká radost. Nesmírná radost!

Do té doby, a na to nesmíme zapomínat, můžeme žít v nebi i zde na zemi. Kdo by odmítl nabídku Božího království, neodložil by zbraně a nevstoupil by do Boží pevnosti? Čas se naplnil. Boží království se přiblížilo. Čiňte pokání a věřte evangeliu!

KESSIA REYNE BENNETTOVÁ uvěřila jako teenagerka v malém adventistickém sboru ve státě Washington. Její život se tím dramaticky proměnil. Její nevěřící rodina víru brala jako projev adolescentní vzpoury, pro Kessiu se však stala zdrojem inspirace i životním posláním. Kessia slouží jako univerzitní kaplanka, kazatelka, konzultantka pro sociální síť a evangelistka. V současnosti je doktorandkou teologie na Trinity Evangelical Divinity School.

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ

Bajka, pohádka – nebo realita?

V roce 2011 se na konci dubna odehrála jedna z nejsledovanějších událostí v dějinách. Princ William, vévoda z Cambridge, a Catherine Elizabeth Middleton uzavřeli manželství. Královská svatba přilákala k televizním obrazovkám historicky největší množství diváků, podobně jako svatba Williamových rodičů v 80. letech. Podle statistik obřad vidělo 2,5 miliardy lidí, tedy přibližně 35 % světové populace, tj. každý třetí člověk na Zemi.

Co bylo na této svatbě tak zvláštního, že přilákala tak masovou pozornost? Přemýšlel jsem o tom několik týdnů a dospěl jsem k názoru, že jednoduše toužíme žít život jako v pohádce. Hluboko v nitru máme zapsanou touhu žít jiný příběh, než žijeme. Každý z nás někdy v životě toužil být součástí fantazijního světa. C. S. Lewis napsal: „Pokud máme v srdci touhu, kterou nemůže uspokojit nic z tohoto světa, může to znamenat jedinou věc: Máme žít ve světě jiném.“

Když jsme byli dětmi, věřili jsme v jiné světy a pohádkové příběhy. Naučný slovník definuje pohádku jako „příběh (pro děti), v němž vystupují nadpřirozené bytosti a síly. Příběh, ve

kterém nepravděpodobné okolnosti vyústí ve šťastný konec.“

Kdysi jsem věřil různým pohádkám. Věřil jsem v Santa Clause i zoubkovou vílu. Ale pak jsem z toho vyrostl. Dnes vím, jak to ve skutečnosti je. Mám vzdělání. Dva univerzitní tituly a roky praxe mne naučily, že pohádkové konce ve světě jednoduše nenajdeme. Nikdo nežije šťastně až do smrti. Stačí věnovat čtvrt hodiny zprávám a dozvíte se, jaký je svět. Plný hladomoru, nemoci, sexuálních zločinů, přírodních katastrof, terorizmu, rozvodů. Svět je vlastně ošklivé místo a pohádky z dětství v něm nemají místo.

Je zajímavé, že rád čtu svým dětem biblické příběhy. Chci, aby znaly skutečné hrdiny a snily skutečné sny. Při čtení o biblických postavách se často zasním. Doufám. Bojím se. Přistihnu se při tom, že toužím, aby existoval život, kde budou lidé žít šťastně. A zároveň se bojím, že mé děti už v sobě tuto naději mít nebudou.

Budu vám dnes vyprávět dva příběhy. První bude o reálném světě, o životě, který žijeme. O životě, který je stereotypní, plný stresu a opakovaných zklamání. Chci vám říct o boles-

ti, která je v životě trvale přítomná. Pak budu vyprávět ještě druhý příběh. Bude o jiné realitě, která z jistého úhlu pohledu zní velmi pohádkově. Přesto věřím, že stojí za to se o ní dozvědět, protože i ona je pravdivá. Doufám, přeji si a modlím se, aby vám oba příběhy otevřely oči a vy jste si zvolili život v jiné realitě. Budeme jí říkat „Příběh o království“.

Každý nakonec dospěje do chvíle, kdy zemře jeho víra v pohádky. Něco nebo někdo nám je ukradne. Rozvedou se rodiče, zemře blízký přítel nebo nám učitel oznámí, že nejsme dost talentovaní na to, abychom se uživilí jako umělci. Možná je to okamžik, kdy se dozvíme nepříznivou diagnózu. Nebo jednoduše dospějeme a získáme vzdělání. Ať už jste věru v pohádky ztratili jakkoli, jistě se to stalo. Většina z nás na takovou ztrátu reaguje tak, že se snažíme prožít život co nejlépe. Zámky a koně vyměníme za sportovní auta a rodinné domy. Získáváme vzdělání, abychom si dokázali vlastní hodnotu, a kupujeme si zábavné hračky pro dospělé, abychom zahnali prázdnotu uvnitř. Lidé umrtvují svou duši řadou nesmyslných vztahů, skutečných či virtuálních, aby alespoň na chvíli zažili iluzi intimity. Jsou takoví, kteří se plně oddají náboženství a chtějí v něm najít „dokonalý život“. Alespoň naoko. Hledáme dokonalého partnera a toužíme mít dokonalou rodinu s dvěma dokonalými dětmi. Přesvědčili nás, že když se budeme dostatečně snažit, dobře se chovat a usilovně pracovat, objevíme smysl života.

Podle průzkumu z roku 2012 považuje 78,1 procent univerzitních

studentů za nejdůležitější věc v životě „být finančně zajištěn“. Chyba netkví v tom, že je někdo finančně zajištěn. Chyba je v nás. Ztratili jsme věru v příběh o království a najednou nevíme, co je v životě důležité. Hledáme smysl na místech, která jsou nesmyslná. Klademe si zásadní otázky jako: *Kdo jsem? Proč tu jsem? Jaký je smysl života?* Ovšem všechny odpovědi nás zanechávají prázdné. Co když se nám podaří dosáhnout v životě všeho, o čem jsme snili, a i přesto v nás na konci cesty zůstane prázdnota?

Tom Brady, quarterback hrající za New England Patriots, je muž s nejvyšším příjmem v americkém fotbalu. V jednom interview prohlásil: „Získal jsem tři prsteny pro vítěze Super Bowlu, a přesto mám neodbytný pocit, že bych měl najít něco většího. Mnoho lidí řekne: ‚Není možné mít víc, než má on.‘ Mají za to, že jsem naplnil svůj sen, svůj cíl, svůj život. Já si ale myslím, že musí být ještě něco víc. Tohle není a nemůže být všechno“ (interview pro televizi CBS).

Brad Pitt jednou dostal otázku, jaké to je, žít americký sen. Odpověděl: „Vím, že tohle všechno má být důležité. Auto, dům a všechno ostatní, co považujeme za úspěch. Jenže jak to, že čím víc toho máme, tím víc je mezi námi bezmoci, izolace, zoufalství a samoty? Pokud vás zajímá můj názor, doporučil bych, ať se na všechno vykašleme a hledáme něco jiného. Jsem si jistý, že míříme do slepé uličky, dusíme své duše a pošlapáváme svou duchovní podstatu. To nechci“ (časopis Rolling Stone).

Co když realita, kterou vidíme svýma očima, není *opravdová*? Co

když se za hladomorem, nemocemi, nesmyslností a bolestí skrývá jiný příběh? Co když je život, který žijeme, jenom faleš, trik, lež a prokletí? Co když je odpovědí na naše hledání jiný příběh – příběh o království?

Příběh o království pochází ze staré knihy patřící mezi nejkontroverznější knihy, které kdy spatřily světlo světa. Někteří ji označují za sbírku pohádek z „jiného světa“, plnou naivních a nerealistických výroků. Považují se za příliš chytré a vzdělané, než aby věřili takovým nesmyslům. Robert Ingersoll, spisovatel a agnostik žijící v 19. století, ji označil za „bajku, obscénnost, humbuk, lež a hloupost“. Slavný herec Ian McKellan prohlásil: „Vždycky jsem měl za to, že na začátku (této knihy) by mělo být varování, že se jedná o beletrii, ne literaturu faktu.“ Na druhou stranu stovky tisíc lidí položily svůj život za to, aby se příběh této knihy neztratil a mohl se přenášet z generace na generaci již tisíce let. U žádné jiné knihy nebylo vynaloženo tolik úsilí na její uchování. Mnozí lidé po celém světě věří, že tato kniha je více než pohádka. Mají za to, že skrývá tajemství smyslu života. Dovolte mi, abych vám vyprávěl zhuštěný příběh této knihy.

Bylo nebylo, žil v zemi temnoty stvořitel plný lásky, který se chtěl s někým sdílet. Stvořil proto světlo a život. Otevřel ústa a objevil se svět. Nakonec stvořil i své nejmilovanější stvoření a nazval ho člověkem. Lidé v sobě nesli jeho obraz, jako muže a ženu je stvořil. První lidé dostali úžasný, byť riskantní dar. Mohli se svobodně rozhodovat a zvolit si život se stvoři-

telem nebo bez něj. Život byl skvělý a plný lásky. Vše dávalo smysl, dokud se na scéně neobjevil had. Lhal lidem a přiměl je, aby zpochybnili stvořitelovy úmysly. Lidé začali pochybovat o stvořitelově dobrotě, a proto jedli ovoce, které bylo na povrchu lákavé, ale uvnitř hořké. Svým činem přivedli na zemi i na sebe kletbu. Kletba přinesla bolest, trápení, těžkosti, nemoci, odmítnutí a smrt. Přišli o blízkost stvořitele v zahradě. Ráj byl ztracen. Navzdory všemu stvořitel své stvoření neopustil. Miloval je. Stvoření bylo neschopné se samo osvobodit z účinků kletby. Nakonec se stvořitel rozhodl udělat ještě úžasnější věc, než byl dar svobodné vůle. V pravou chvíli přišel sám na tuto zem a stal se jedním z lidí. Vzdal se ráje, obětoval vlastní život, aby nám mohl vyprávět nový příběh.

„Když Bůh dal světu svého Syna, věnoval lidem poklad, který má věčnou hodnotu. Veškeré lidské jmění ve srovnání s ním bledne. Kristus přišel na zemi a věnoval lidem lásku věčnosti. Je vzácným zjištěním, že díky spojení s ním můžeme získat a projevat tuto lásku“ (*God's Amazing Grace*, 16.6).

Čtyři evangelia, a v tom se shodují i soudobí teologové, popisují jako hlavní téma Ježíšových kázání příchod Božího království. V Novém zákoně se o Božím království mluví více než 120krát a většinou se jedná o přímé Ježíšovy výroky. Ježíš mluvil o třech královstvích: První je království tohoto světa. Druhé je království, které máme na dosah, je v našem středu. Poslední království je to, které přijde. O prvním z nich jsme již mluvili a víme, co na-

bízí. Chci vám vyprávět o království, které je již tady, protože ono je ochutnávkou království, které přijde.

Jaké je toto království? Není takové, jaké byste očekávali. Bůh umí překvapovat. Zjevuje se neobvyklým způsobem, třeba jako hořící keř, šepot, mluvící osel, chlapec s prakem, miminko v jesličkách, tesař nebo jako kříž. Bůh miluje překvapení. Abychom zahlédli království, musíme se nejprve změnit. Musíme, jak říká Ježíš, činit pokání.

Ježíš své působení začal slovy: „Čiňte pokání, neboť království Boží (tedy Bůh) je blízko.“ Mnozí z nás slyšeli, že *pokání* znamená obrácení nebo změnu, a tradičně ho chápeme jako odvrácení se od hříchu. To je pravda, ale řecké slovo pro pokání, *metanoó*, podobně jako mnohá jiná řecká slova, má více významů. *Meta-noó* znamená také odlišné myšlení. Jinými slovy, Ježíš nás vyzývá, abychom začali jinak přemýšlet, protože království Boží je blízko.

Pokání je spojeno s vírou a v evangeliích se o něm mluví jako o nutné podmínce spasení. Pavel často svým posluchačům připomínal: „Víte, že jsem vám nezamlčel nic, co by vám bylo k prospěchu; všechno jsem vám řekl, když jsem vás učil ve shromáždění i v rodinách. Naléhal jsem na Židy i Řeky a vyzýval je, aby se obrátili k Bohu a uvěřili v našeho Pána, Ježíše Krista“ (Sk 20,20.21). „Bez pokání není spasení“ (Ellen Whiteová, *Selected Messages*, svazek 1, strana 365.2).

Ve změně myšlení je síla. Existuje obchodní společnost, která se díky svému sloganu „Think Different“

dostala z hrozby bankrotu a stala se jednou z nejúspěšnějších firem světa. Byla jedinou firmou, která během nedávné recese neztratila hodnotu. Její jméno? Apple.

Pokud se chceme otevřít realitě Božího království, musíme myslet jinak. Ale jak? I na tuto otázku Ježíš odpovídá. Jednou, když byl obklopen skupinou vzdělců a učedníků, prohlásil: „Amen, říkám vám, že jestli se neobráátíte a nebudete jako malé děti, vůbec do nebeského království nevejdete.“ Proč musíme být jako děti? Vždyť nám dalo tolik práce, abychom vyrostli a stali se dospělými. Můj názor je ten, že Ježíš zde mluví o dětské schopnosti snít, představovat si a věřit v nemožné. Ježíš chce, abychom jako děti věřili, že pohádky opravdu existují.

Zvu vás na cestu do Božího království. Zkusme společně přemýšlet jinak, jako děti, o realitě nebeského království. Jak vlastně Ježíš toto království popisuje?

Nejzřetelnější popis Božího království obsahuje Ježíšova odpověď Janovým učedníkům v době, kdy je jejich mistr uvězněn. Jan Křtitel vyhlásil příchod mesiáše. Prohlásil, že tím mesiášem je Ježíš. Slyšel dokonce hlas z nebe, který Ježíše oslovil jako Božího Syna. Navzdory tomu ztratil z očí Boží království. Jan se logicky ptá, jak je možné, že trčí za mřížemi, když Mesiáš přišel ustanovit své království. Ježíš reaguje na Janovy pochybnosti tím, že popíše, co se v království děje (viz Mt 11,4.5).

Evangelia jsou plná Ježíšových výroků o povaze Božího království. Lidé nemocní a zlomení jsou uzdravováni.

Nejprve do něho vstupují nejhorší hříšníci. Ovlivňuje každý aspekt našich životů a pomáhá nám rozvíjet to dobré v nás. Je tak úžasné, že jsme ochotni dát za něj vše, co máme. Je otevřené každému, kdo ho přijme. Měřítkem úspěchu v Božím království nejsou tituly za vaším příjmením, ani počet čísel na zůstatku vašeho bankovního účtu, ani vaše tělesné míry. Jediné, co rozhoduje, je láska k bližním. Boží království je štědré, plné milosti, přinášející smysl, dávající naději a budující lásku. Můžeme do něj vstoupit tady a teď. Nenechme si tu šanci vzít.

„Pamatujte, že Kristus riskoval vše. Ve všem byl pokoušen jako my. Vsadil dokonce svou věčnou existenci, aby našel řešení sporu. Nebesa byla v ohrožení kvůli našemu vykoupení. Jenom u kříže si uvědomíme, jakou hodnotu má jediná duše, když byl pro ni Ježíš ochoten zemřít“ (The General Conference Bulletin, 1. prosince 1895, odst. 22).

Ježíš riskoval všechno, abychom se mohli stát součástí nového příběhu. Církevní Otec ze třetího století jménem Origenés prohlásil, že Ježíš je *auto basilia*. To znamená, že On sám je královstvím. Kdekoli je Ježíš přítomen, tam se obrací kletba ze zahrady Eden. Hluší slyší, slepí vidí, chromí chodí, mrtví jsou vzkříšeni, ztrápení objevují naději, ztracení nacházejí směr. Bezcešní hříšníci jako já zjišťují, že u Boha mají větší cenu, než by si dokázali kdy představit.

Před několika lety jsem prožíval období, kdy jsem byl několik měsíců ochromen úzkostnými stavy. Snažil

jsem se ze své osobní krize uniknout do světa, který jsem si vytvořil, ale nebylo to Boží království. Můj útěk byl předem odsouzen k nezdaru. Vše se zlomilo jednoho rána, kdy do ložnice vešla má milovaná žena. Zvedla mi hlavu z polštáře promáčeného slzami, vzala mě pevně za ruku a odvedla mě do Božího království. V té chvíli se pro mě stala andělem Božím. Řekla mi, že mě Bůh miluje, nikdy mě neopustil a nikdy mě neopustí. Popsala Boží království jako místo, kde jediné, na čem záleží, je být milován Bohem. On mě volá a chce se mnou být. Sám jsem neměl sílu věřit příběhu o království. S její pomocí jsem však začal Boží království přijímat za své. Začal jsem opouštět tento svět a svůj vlastní příběh a stávat se součástí Božího království a jeho příběhu. Ježíš kvůli němu přišel na zem, žil na ní a zemřel. V 1. Korintským 2,9 čteme: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ Dnes vidím novými očima, slyším novými ušima a občas i s odvahou a vírou skáču do neznáma. Abych zahlédl Boží království, musel jsem se naučit myslet jinak. Musel jsem opustit svou bajku a vstoupit do pravdivé „pohádky“. Jako dítě jsem se musel znovu naučit věřit nemožnému.

Také apoštol Pavel se musel učit žít v Božím království. Než byl Ježíšem oslepen na cestě do Damašku, měl vlastně všechno: úctu druhých, moc, bohatství, vliv i vzdělání. V království světa dosáhl vysokého postavení. Po setkání s Ježíšem napsal: „Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista

odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic“ (Fp 3,7.8).

Slovo na cestu je ještě srozumitelnější: „Ale to všechno, na čem jsem si kdysi zakládal, ztratilo pro mne jakoukoliv cenu, když jsem poznal Krista. Ve skutečnosti to všechno pokládám za nevýhodu, srovnám-li to s tím úžasným poznáním, že Ježíš Kristus je můj Pán. Kvůli němu jsem to všechno zahodil jako odpadky...“

Pavel zjistil, že věci tohoto světa bez Ježíše nemají žádný smysl. Objevil, že nejdůležitější je znát Ježíše Krista a vše ostatní je bez něho k ničemu. Vzdělání, bohatství, moc, pohoda a jakékoli jiné sny nemají smysl bez poznání Ježíše Krista. Díky této víře Pavel zpíval ve vězení písně, psal dopisy plné radosti a povzbuzení, byť sám fyzicky trpěl. Na smrt šel s písní na rtech, protože věřil, že patří do jiné reality, než je tento svět. Pavel byl součástí Božího království a to mu nikdo nemohl vzít. Mohli ho svléct do naha, ale přesto mu nemohli vzít titul Božího dítěte. Mohli ho zbičovat, ale oheň v jeho očích nevyhasl. Mohli na něj plivat, ale nemohli ho přimět, aby nekázal o Božím království. Jediný způsob, jak Pavla zastavit, bylo ho zabít. A on svůj život rád položil, aby byl s Ježíšem Kristem.

Zvěst o království se šířila antickým světem jako stepní požár. Obchodníci i otroci, mladí i staří, nemocní, chudí, ztrápení i vyvrhelové, všichni přijímali evangelium. Zpráva o krá-

lovství zněla z vrcholků hor i z tržišť. Z dvanácti křesťanů se během velmi krátké doby staly miliony věřících.

Co přitáhlo ke křesťanství takové množství lidí za tak krátkou dobu? Příběh, který je tak dobrý, že musí být pravdivý. Boží království dokáže zvrátit účinky kletby. Víra v příběh o království dala sílu stovkám tisíc mučedníků během prvních století křesťanských dějin statečně položit vlastní život. Nedokázali si představit, že by se vrátili ke svému předchozímu životu. Věřili a věděli, že „pohádka o království“ je jediný opravdu pravdivý příběh, a byli ochotni pro tuto pravdu zemřít.

Máte v životě pro co žít? Pro co zemřít? Zkuste nahlédnout do nové reality – do království živého Boha. Není to bajka. Je to cesta, pravda i život. Jeho Král vám podává ruku probitou hřeby a prosí vás, abyste v něj uvěřili.

Bajka, pohádka – nebo pravda? Vaše volba.

PADRAIC „PADDY“ MCCOY v současnosti pracuje jako vysokoškolský kaplan na Walla Walla University. Právě zde získal svůj bakalářský titul a magisterské vzdělání si dokončil na Teologickém semináři Církve adventistů sedmého dne na Andrewsově univerzitě. Je pravidelným přispěvatelem do adventistického časopisu pro mladé *Insight*.

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ Proměňuje náš svět

V San Diegu v Kalifornii každoročně probíhá jeden z nejvyhlášenějších ohňostrojů v celých Spojených státech, ne-li v celém světě. Loňská show byla všemi bez výjimky popisována jako absolutní bomba. Přehrál jsem si několik videí a doporučuji to i vám. Pravděpodobně z důvodu počítačové chyby došlo k tomu, že tři ze čtyř lodí naplněných rachejtlemi odpálily svůj náklad během devíti vteřin. Všem se naskytl úchvatný pohled. Nebe bylo přeplněno světlem.

Podobně zajímavým momentem jako náhodná exploze ohňostroje bylo to, že diváci, shromáždění na břehu, čekali dalších 40 minut, než se ozval z ampliónů hlas, který oznámil: „To je pro dnešek všechno. Sorry.“

Lidé čekali více. Doufali, že se nebe rozzáří fialově a zbarví do bílé a stříbrné. Čekali na rudé, modré a bílé rakety, které jim připomenou ohňostroje z dětství a vytvoří nezapomenutelné vzpomínky pro jejich děti. Čekali finále.

Pamatujete si, jak jste se jako děti ptali rodičů, jestli budou ještě další rakety, a oni vám trpělivě odpovídali, že ano, a vy jste se nemohli dočkat, až

přijde závěr celé show? A pak se na nebi rozprskly v salvách za sebou poslední obrazce a vy jste věděli, že je to ono. Finále stálo za to. Věděli jste, že je to jiné a že stálo za to čekat.

Chudáci v San Diegu zažili začátek, střední část i finále v devíti sekundách. A pak zůstali a trpělivě čekali na závěr, který nepřišel. Novinové recenze se shodly na tom, že absence finále byla velikým zklamáním. Škoda že lidé, kteří stáli na břehu zálivu v San Diegu, nemohli svůj čas využít smysluplněji. Představte si, co všechno mohli stihnout namísto tři čtvrté hodiny čekání na finále, které nepřišlo. Mohli změnit svět.

Právě jsme se vraceli z biblického týdne Severního sdružení v Nové Anglii, které probíhalo na úžasném místě a ve kterém jsme se setkali se skvělými lidmi. Prožili jsme nádherný týden. Čtyři lidé z mládeže se nechali pokřtít. Setkali jsme se na místě, kde se psala nejranější historie naší církve. Celý týden byl skvělý a byl jsem rád, že jsme se ho mohli účastnit.

Když jsme dorazili na letiště v Bostonu, zjistili jsme nemilou novinu. Náš let byl zpožděn. Většina lidí by asi

trpělivě čekala, až přistaví zpožděné letadlo, ale my jsme propadli panice. Baterie na tabletech a jiných elektronických přístrojích našich dětí se totiž povážlivě blížily k červené barvě.

Bylo zle. Kluci začali hledat, jak by se zabavili, a mohu vás ujistit, že se nejednalo o nic klidného a příjemného pro spolucestující. Napětí mezi nimi stoupalo a v závislosti na tom rostlo i ve mně.

Zdálo se, že náš let snad nikdy neoznámí. Každých pět minut navíc mi připadalo jako celá hodina. Kluci řádili, já byl našťavaný a stejně byla našťavaná i má žena.

Jde o to, že když nečinně čekáte, čas se strašně vleče a navíc se zvyšuje pravděpodobnost, že se dostanete do problémů.

Proč o tom mluvím? Jako adventisté jsme prožili velké zklamání, a přesto se držíme naděje, že Pán znovu přijde. Čekáme, a než Kristus přijde, doufáme, že se nedostaneme do průšvihů.

Někteří mezi námi věří, že Ježíš přišel, aby nás zachránil od hříchu a aby nás vzal do nebe, až k tomu nastane ta správná chvíle. Pokud se však zaměříme na slova samotného Ježíše, zjistíme, že důvod jeho příchodu byl poněkud odlišný:

„Přišel do Nazareta, kde vyrostl. Podle svého obyčeje vešel v sobotní den do synagogy a povstal, aby četl z Písma. Podali mu knihu proroka Izajáše; otevřel ji a našel místo, kde je psáno:

„Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, **abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal**

mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.“

Pak zavřel knihu, dal ji sluhovi a posadil se; a oči všech v synagoze byly na něj upřeny. Promluvil k nim: **„Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli“**“ (L 4,16–21, tučné písmo doplněno).

Co tím Ježíš říká? Je možné, že by existovalo království, kde by vládla spravedlnost, pokoj a pravda, a to navždy? Ježíšova odpověď zní: ANO.

Kdo zná Ježíše, ví, že se nikdy ze svých výroků nesnažil vykroutit. Nepoužíval žádné kličky či nejasná vyjádření. Pokud jste podobní jako já, pak se vždycky snažíte mít otevřená zadní vrátka. Doufáte, že budete moci uhnout a neztratíte tvář. Ježíšovo jednání bylo vždy přímé. Čas spravedlnosti, pokoje a pravdy ustanovil svým životem, smrtí i vzkříšením. Nepřišel pouze kvůli naší individuální osobní záchraně, ale také aby vyhlásil evangelium chudým.

Co znamená toto zvláštní slovní spojení „radostná zvěst chudým“? Je to zpráva, že jakmile opustíme tento život plný utrpení, uvidíme Ježíše Krista a vstoupíme do nebe?

Bezpochyby. To je dobrá zpráva pro bohaté i chudé. Co ještě může být dobrou zprávou pro chudé? Jídlo, oblečení, pití a střecha nad hlavou. Díky nim máme sílu žít.

Dobrou zprávou může být cokoli, co nás posune o kousek výš. Je naším evangeliem pro chudé to, co je v ži-

votě posouvá dál? Pomáhá jim to žít život v současném Božím království? Jde pouze o příslib do budoucna, nebo jim máme co nabídnout již teď, pro tento život?

Politická moc za dob Ježíše byla zkorumpovaná a potlačovala svobodu lidí. Běžně docházelo ke zneužívání moci, mučení a krutostem. Přesto Kristus neusiloval o reformu státního zřízení. Nebrojl proti národním konfliktům ani nekritizoval nepřátele Izraele. Nezpochybňoval autoritu ani vládu těch, kteří byli u moci. Důvodem nebyla jeho lhostejnost k těžkostem lidí, ale vědomí, že řešení není v lidské moci ani ve vnějších prostředcích. „Má-li být lék účinný, musí zasáhnout každého jednotlivce a obnovit jeho srdce“ (Ellen G. Whiteová: *God's Amazing Grace*. str. 16.2).

Zvěstujeme evangelium jenom knihou a časopisem, nebo také oblečením a chlebem? Protože když jsem hladový, myslím na jedinou věc. Stejně jako kdokoli jiný.

JEŽÍŠ KLEČÍCÍ U NOHOU UČEDNÍKŮ UKÁZAL, V ČEM TKVÍ VELIKOST

Ježíš vyhlásil evangelium a ukázal nám, co znamená v praxi. „Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého“ (Ř 14,17).

Televize i ostatní média se nás snaží zaujmout pomocí upoutávek. Šikovný sestřih scén nás má přimět k tomu, abychom věnovali čas seriálu, filmu nebo televiznímu pořadu. Na webových stránkách Applu si můžete prohlédnout klipy lákající na připravované filmy. Někdy se stane, že už po

minutě toho máme dost a nemáme sebemenší chuť trávit u filmu více času.

Jindy nás upoutávka tak navnadí, že očekávání je větší, než může samotný film nabídnout. Dvě minuty jsou plné akce a nápadů a my máme dojem, že si výsledný produkt nemůžeme nechat ujít. Při sledování filmu nám pak dojde, že ty dvě minuty v sobě obsahovaly vše, co stálo za vidění.

Do okamžiku Ježíšova příchodu byly upoutávky na Boží království vcelku k ničemu. Izraelci nenabídli světu poselství o Bohu, o kterého by lidé měli zájem. Upoutávka přivedla do kina minimum diváků. Jediné, na čem Židům záleželo, byl zákon, vlastní vyvolenost, tradice a dědictví. Chudobu a nemoc vysvětlovali jako Boží zavržení. To jistě nebyla dobrá zpráva pro chudé a odmítnuté. Zákon sám o sobě bez Mesiáše nestačil. Může poukázat na hříchy, ale vede jen k odsouzení.

Svět zoufale čeká na dobrou zprávu a Ježíš tato očekávání naplňuje. Evangelium nebylo teologickým dohadováním, ale zprávou s konkrétním dopadem. Jeho součástí bylo jezení, pití, oblékání a fyzické uzdravení. Z evangelia se stalo společenství, které sytilo hladové, zahřívalo promrzlé a přijímalo odmítnuté.

Dobrá zpráva z nebe se stala dobrou zprávou v životech lidí. Evangelium mluví do dneška, do každodenního života. A děje se právě TEĎ. Ve chvíli, kdy zní dobrá zpráva o spravedlnosti, pokoji a svobodě. Jednoho dne zažijeme naplnění našich nadějí a snů. Tehdy bude ustanoveno slavné

a věčné Boží království. Přesto nebe začíná tady a teď.

Evangelium je vzrušující zpráva, která nikoho nemůže nechat v klidu. Přesto se vzpříčila některým lidem v krku jako rybí kost. Dobří, náboženští lidé ji považovali za příliš extrémní a cizí. Nerespektovala hranice a nutila je milovat nemilovatelné.

Bůh ztratil s dobrými náboženskými lidmi trpělivost. Jejich shromáždění se mu stala ohavností a jejich bohoslužeb měl plné zuby. A nebylo to poprvé. Stačí se podívat do Izajáše 1,10–17 (navzdory prvnímu dojmu zde Bůh mluví o Jeruzalému!):

„Slyšte slovo Hospodinovo, sodomští náčelníci, naslouchejte naučení našeho Boha, lide gomorský. ‚K čemu je mi množství vašich obětních hodů, praví Hospodin. Přesytíl jsem se zápalných obětí beranů i tuku vykrmených dobytčat, nemám zájem o krev býčků, beránků a kozlů. Že se mi chodíte ukazovat! Kdo po vás chce, abyste šlapali má nádvoří? Nepřinášejte už šalebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností, i novoluní, dny odpočinku a svolaná shromáždění; ničemnost a slavnostní shromáždění, to nemohu vystát. Z duše nenávidím vaše novoluní a slavnosti, jsou mi jen na obtíž, jsem vyčerpán, když je musím snášet.

Když rozprostíráte své dlaně, zakrývám si před vámi oči. Ať se modlíte sebevíc, neslyším. Vaše ruce jsou celé od krve. Omyjte se, očistěte se, odklidte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo. Učte se činit dobro. Hledejte právo, zakročte proti násilníku, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy.“

A znovu v Izajáši 58,1–10:

„Volej z plna hrdla, bez zábran! Rozzvuč svůj hlas jako polnici! Mému lidu ohlas jeho nevěrnost, domu Jákobovu jeho hříchy. Den co den se mne dotazují, chtějí poznat moje cesty jako pronárod, jenž koná spravedlnost a řád svého Boha neopouští; na spravedlivé řády se mě doptávají, chtěli by mít Boha blízko.

„Proč se postíme, a nevšímáš si toho? Pokořujeme se, a nebereš to na vědomí.‘ Právě v den, kdy se postíváte, hovíte svým zálibám a honíte všechny své dělníky. Postíte se jenom pro spory a hádky, abyste mohli svévolně udeřit pěstí. Nepostíte se tak, aby bylo slyšet váš hlas na výšině. Což to je půst, který si přeji? Den, kdy se člověk pokořuje, kdy hlavu sklání jako rákos, žínici obléká a popelem si podestýlá? Dá se toto nazvat postem, dnem, v němž má Hospodin zalíbení? **Zdali-pak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každého rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi?** Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. Tehdy zavoláš a Hospodin odpoví, vykřikneš o pomoc a on se ozve: ‚Tu jsem!‘ Odstraníš-li ze svého středu jho, hrozný prst a ničemná slova, **budeš-li štedrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného**, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.“

Bůh volá svou církev, aby vyšla! Chce více než rituály, oběti, písně a bohoslužby. Chce, aby se víra hmatatelně odrážela v životě Božího lidu. Přeje si, aby se mezi lidem projevoval opravdový soucit.

Vyžaduje konec přetvářky. V 1. listu Janově 3,16–18 je zřetelně popsána funkce církve:

„Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry. Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstat Boží láska? *Dítky, nemilujeme pouhým slovem, ale opravdovým činem.*“

Není snadné přijmout Ježíšovu definici dané věci, protože téměř vždy je jiná, než jsme zvyklí. Často podléháme klamnému dojmu, že víme, co se Kristus chystá říct. Mnohdy nás pak jeho slova překvapí. Od svých následovníků očekává, že se dokážou sklonit k těm, kteří jsou níže než oni, navzdory tomu, že svět kolem nich se často s pomocí ostrých loktů dere dopředu.

Dobrá zpráva přináší nové hodnoty, nové nasměrování, nové zaměření a nový životní styl. Dobrá zpráva o pozemském Božím království není pouze duchovním poselstvím, ale novou orientací celého života.

Podobně jako když plujeme na moři, i v životě potřebujeme orientační body. Při plachtění potřebujeme pevný bod na horizontu, podle kterého si zorientujeme mapu. Jaký pevný bod používáte k orientaci svého života, pokud jde o víru?

Je nezbytné, abychom se ve vztahu k Božímu království orientovali podle něčeho hmatatelného. Právě proto je klíčovým prvkem zdravého života v Božím království křesťanská služba. Služba je ochota pomáhat si navzájem bez nároku na odměnu. Kdybychom žili život víry bez praktických projevů soucitu, ztratili bychom správnou cestu. Království Boží by se scvrklo na prvních devět sekund, podobně jako ohňostroj v San Diegu. Potom bychom již jen čekali na finále a nudili se. A to by nedávalo smysl.

DOBŘÁ ZPRÁVA NÁS VEDE K VÍŘE V KRÁLOVSTVÍ, KTERÉ MÁ KRÁLE

Dovolte mi lépe vysvětlit, co mám na mysli: Mnozí křesťané nesprávně chápou Ježíšův příchod na tuto zem jen jako záchrannou misi. V již dříve citovaných textech jsme viděli, že nechtěl jen zajistit lidem duchovní spasení. Přišel založit Boží království. Ellen Whiteová líčí začátek Ježíšovy služby popsany v Lukáš 4,18–21 takto:

„Ježíš stanul před lidem jako živoucí vykladač proroctví, jež mluvila o něm. Když vysvětloval slova, která přečetl, mluvil Ježíš o Mesiáši jako o vysvoboditeli utiskovaných a zajatých a lékaři sužovaných, jenž vrací slepým zrak a zjevuje světu světlo pravdy. Ježíšovo působivé podání a udivující obsah jeho slov vyvolaly v posluchačích tak silné vzrušení, jaké dosud nikdy nepocítili. Příval božského vlivu strhl všechny přehradu; uzřeli neviditelného jako kdysi Mojžíš. Když do jejich srdcí vstoupil Duch svatý, odpověděli vroucím amen a chválou Hospodina“ (TV 158).

Během staletí se až příliš často stávalo, že společenství víry ztratilo ze zřetele své poslání. Křesťané zúžili chápání Krista na čistě intelektuální rovinu a soucit kamsi vymizel. Boží království je však království soucitu. Vždy tomu tak bylo a vždy bude.

Jakub jasně říká: „Pravá a čistá zbožnost před Bohem a Otcem znamená pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení a chránit se před poskvrnou světa“ (1,27). Jsme zváni do království soucitu a jako jeho obyvatelé jej máme vyjadřovat. Je to naší výsadou i krásným úkolem, přijmout za své zásady království a žít životním stylem jeho dětí.

Mnozí věří v království soucitu a aktivně se na něm podílejí. Často ovšem odmítají přijmout za své, že království má Krále. Na křesťanství musí být patrné, že se nejedná pouze o návod na dobrý život nebo systematický projev soucitu se světem.

V ideálním případě věříme v království a respektujeme a uctíváme jeho Krále. Druhým extrémem jsou křesťané, kteří přijímají Krále, ale odmítají se podílet na životě království. Přijali jeho milost, ale nikdy neproměnili svou víru v něco hmatatelného a konkrétního. Přijali Ježíše jako svého zachránce, ale odmítají ho uznat jako Pána. Jsou pokřtěni vodou a očištěni od svých dřívějších hříchů, ale chybí jim vzkříšení skrze moc Ducha svatého do nového života v Božím království.

Takoví lidé nemají co dělat a nevědí kam jít. Svůj čas tráví tím, že místo svých hříchů řeší hříchy druhých. Kéž bychom stejnou energii vložili do sna-

hy praktickým způsobem vyjadřovat, že jsme Kristovi následovníci!

Pokud víře hrozí, že se stane pouhým filozofickým systémem, nejlepším lékem je zapojení se do praktické křesťanské služby. Tuto myšlenku dobře ilustrují následující dva příběhy.

Dostal jsem v e-mailu vyprávění o skupině obchodníků, která se účastnila jistého veletrhu ve vzdáleném městě. Na cestě zpět jen tak tak stíhali svůj let. V tom chvatu jeden z nich vrazil do stolku s jablky. Spěchající muži tomu nevěnovali pozornost a dál běželi terminálem ke své odletové bráně. Jablka se mezitím rozkutálela po celém letišti. Letadlo stihli na poslední chvíli. Avšak jeden z nich pocítil výčitky svědomí a vrátil se k dívce, jejíž stolek porazili. Zavolal na kolegy, aby dali vědět jeho manželce, že poletí dalším letadlem.

Pak si všiml, že ta dívka je nevidomá. Zaplavil ho pocit úlevy, že se rozhodl správně. Dívka plakala a zároveň bezmocně hmatala kolem sebe ve snaze najít co nejvíce ztracených jablek. Lidé kolem spěchali a nikdo si jí nevšímal.

Obchodník poklekl a začal sbírat rozkutálené ovoce, ukládat ho zpět na stolek a rovnat, aby vše vypadalo jako předtím. Jak bral jednotlivá jablka do rukou, všiml si, že jsou některá potlučená. Když sebral poslední, otevřel peněženku a oslovil dívku: „Stačilo by těchto 40 dolarů za škodu, kterou jsme udělali?“

Dívka v pláči přikývla. Obchodník dodal: „Doufám, že jsme vám nezkažili den úplně.“ Pak se otočil a odcházel. Zmatená dívka na něj zavolala: „Pane...“

Muž se otočil a pohlédl do jejích nevidoucích očí.

„Jste Ježíš?“

Zarazil se a chvíli přemýšlel. Pak pomalu vykročil směrem k bráně, odkud bude odlétat jeho pozdější spoj. Ta otázka mu stále zněla v uších: „Jste Ježíš?“

DALŠÍ PŘÍBĚH

Jednoho dne se Abraham Lincoln ocitl na trhu s otroky. Pohnut soucitem rozhodl se koupit černošskou dívku. Z trhu odcházel se svým novým „majetkem“.

Dívka vypadala rozhněvaně. Byla přesvědčená o tom, že se stala majetkem dalšího bělošského otrokáře, který ji bude zneužívat. Po několika krocích se k ní Lincoln obrátil a prohlásil: „Jsi volná.“

„Co tím myslíte?“ nechápala dívka.

„Myslím tím, že jsi volná. Dávám ti svobodu.“

„Znamená to, že mohu být, kým chci?“

„Ano, můžeš být, kým chceš.“

„Znamená to, že můžu říkat, co chci?“

„Ano, můžeš říkat, co chceš.“

„A můžu jít, kam chci?“

„Ano, můžeš jít, kam chceš.“

„Potom,“ pokračovala dívka, „půjdu s vámi.“

Druhý příběh jsem vyprávěl proto, aby byla jasná jedna věc: Když se s Ježíšem setkáte, už s ním zůstanete.

Dospěli jsme k mylnému přesvědčení, že správná víra nám automaticky zaručuje účast na Božím království. A přitom zapomínáme, že průvodním znakem je správné konání.

Je naše víra podobná postoji diváků, kteří čekali na finále v San Diegu? Stali jsme se znuděnou, zklamanou a statickou církví? Čekáme na druhý příchod a nevšímáme si těch, kteří trpí?

NENÍ POVINNOSTÍ CÍRKVE, ABY UDĚLALA VAŠI PRÁCI ZA VÁS. CÍRKEV POUZE VYTVÁŘÍ MOŽNOSTI JAK SE ZAPOJIT.

Církev je tu proto, abyste mohli žít své zapálení pro víru. Služba je zásadní součástí života v Božím království. Bohoslužba by měla být časem, kdy se sejdem a oslavujeme Boha za to, že jsme mohli o něm svědčit a sloužit společnosti.

Jenže církev se mnohdy soustředí na bohoslužbu jako na samotný vrchol celého týdne. Budou pronesena velká slova, vyslechneme povznášející hudbu. Vyjádříme vděčnost Bohu za to, že můžeme žít v jeho království. A přitom sedíme a nic neděláme. Jak potom může Bůh být přítomen mezi námi?

Filozof Miguel de Unamuno napsal zajímavou stať o římském akvaduktu ve španělském městě Segovia. Osmnáct století dopravoval vodu z hor do horkého a vyprahlého města. Šedesát generací lidí využívalo jeho proud. Pak přišla naše generace a řekla: „Tento akvadukt je příliš vzácná památka. Je třeba ho zachovat jako muzejní exponát i pro další generace. Není možné ho znehodnocovat dalším užíváním.“

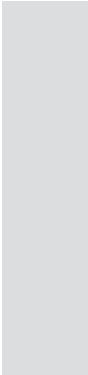
Do města byl zaveden moderní vodovod vystavěný z kovových trubek. Starověkým kamenům se dostalo

kýženého odpočinku. Jenže slunce pražící na vyschlou maltu začalo způsobovat destrukci akvaduktu: pojivo se drolilo a kameny z něj postupně odpadávaly. Staletí služby nenadělala tolik škody jako pár let nečinnosti.

Podobně se povede i církvi, která přestane sloužit druhým.

„Slavný houslista Nicolo Paganini věnoval své famózní housle rodnému Janovu. Jedinou jeho podmínkou bylo, že na nástroj již nikdo nesmí hrát. Podmínka to byla velice nešťastná, protože dřevo, z něhož byly housle vyrobeny, vyžadovalo pravidelné užívání. Jakmile se na nástroj nehraje, začne se dřevo rozkládat. Jedinečné housle s neopakovatelným zvukem prožral červotoč a dnes slouží jen jako památka na tohoto geniálního houslistu a skladatele. Zničený nástroj je připomínkou toho, že pokud život nebude mít rozměr služby druhým, ztratí zároveň smysl“ (Bits & Pieces, 5. června 1992).

Boží království opravdu existuje a má svého Krále. V Lukášově evangeliu 4. kapitole dal Král jasně najevo, co je pro něj důležité. Je logické, že i nám musí jít o totéž, o co šlo Ježíši – o milosrdenství, spravedlnost, soucit, pravdu a uzdravení. Pokud se tyto hodnoty stanou hlavním zájmem našich sborů, zaplní se lidmi.

TIM GILLESPIE se v nedávné době stal kontaktním pracovníkem pro zdravotní a křesťanskou problematiku na Lékařském centru Univerzity Loma Linda. Od roku 2007 pracoval jako mládežnický kazatel ve sboru Univerzity Loma Linda, kde dříve působil i jako kaplan. Současně funguje jako oblastní kaplan pro regionální středisko Asuza Pacific University v San Bernardinu a High Desert.

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ

Etická alternativa

Z novozákonních zpráv je jasné patrné, že téma nebeského království bylo pro Ježíše velmi důležité. Někteří teologové zastávají názor, že o něm mluvil víc než o čemkoli jiném. Vyprávěl o něm mnoho podobenství (Mt 13). Srovnával království nebeské (království Otce) s říšemi tohoto světa (Mt 4,8–10). Ustanovení nebeského království na zemi označil za své životní poslání (Mt 4,17). Ježíšova modlitba „Přiď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“ (Mt 6,10) ukazuje, že Bůh si přeje, aby se nebeské království a jeho zákony prosadily zde na zemi.

Vládci nebeského království jsou Otec, Syn i Duch svatý, ti stanovují zákony království. Povaha nebeského království se nejplněji odráží na Ježíšově životě. V jeho činech vidíme soucit, svatost, smysluplnost, pravdu i lásku. Ježíš nám ukazuje, jaké vztahy máme vytvářet s druhými lidmi.

Hodnoty nebeského království se projevují v Ježíšových zázračných uzdraveních, v praktických poučcích týkajících se běžného života i v jeho zástupné smrti na kříži. Ježíš tím stanovil pravidla pro život v krá-

lovství postavená na zákoně lásky (Mt 22,37).

Cílem našeho přemýšlení není ujasnit si pravidla a zákony království, ale hledat cesty, jak se stát občanem tohoto království. Při hledání odpovědi na tuto otázku budeme zkoumat text z Matoušova evangelia 5,1–14, který je začátkem slavného Kázání na hoře. Asi víte, že se jedná o významnou promluvu na téma etického života, jak ho chápe Ježíš. Kázání na hoře popisuje život v harmonii s Božím královstvím. V několika prvních verších Ježíš vysvětluje, kdo patří mezi občany jeho království.

Naslouchejme jeho slovům v Matouši 5,1.2: „Když spatřil zástupy, vystoupil na horu; a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Tu otevřel ústa a učil je.“

Rychlé a zběžné přečtení v nás nevyvolá pocit, že by v úvodních Matoušových slovech bylo něco víc než informace o tom, že Ježíš seděl na kopci a učil lidi. A přesto je v těchto nemnoha slovech skryto zvláštní poselství. Ježíš učí, protože je rabbi, učitel. Usedl, což bylo běžné gesto, kterým rabíni dávali najevo, že přijde

vyučování. Slovo učedník označuje toho, kdo „se učí od rabbiho“. Úbočí hory taky nebylo pro vyučování nijak výjimečné. Zvláštní a překvapivé je ale to, že Ježíš učil *zástupy*.

Tady tkví problém. Rabíni si obvykle své žáky vybírali velmi selektivně. Rabínovými žáky se stávali jen ti nejchytřejší a nejbystřejší. Pokud jste chtěli být žáky prestižního učitele, jistě nebylo na škodu mít dobré politické konexe. Do ješivy bývali přijímáni pouze svatí, spravedliví mládenci ze správných rodin židovského původu. Dívky neměly šanci. Chudí neměli šanci. Nemocní neměli šanci. Pohané neměli šanci. Pokud jste neodpovídali kritériím, měli jste jednoduše smůlu.

Ježíš učí *zástupy*. Obyčejní lidé jsou pro něj *hodni* vyučování. Ježíš nemá žádný detektor, který by testoval duchovní způsobilost těch, kteří mu naslouchali. Zástup před ním je různorodý. Najdou se v něm chudí, bohatí, muži, ženy, mladí, staří, inteligentní, prostí, vzdělaní i nevzdělaní. Ježíšovo rozhodnutí vyučovat všechny bez rozdílu je vyjádřením jeho ochoty zahrnout do království každého. Zdi chránící elitní komunitu jsou strženy. Představa, že Bohu patří jen několik vyvolených, se rozpadá. Ježíš na ni přímo útočí.

Jací lidé se shromáždili na horském srázu, aby mu naslouchali? Přečtěme si verš 3: „Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské.“

Byli jste někdy „chudí v duchu“? Měli jste někdy ztrápeného ducha? Cítili jste se zkroušeně a v depresi? Cítili jste se obklopeni temnotou a ni-

kde nenacházeli naději? Pochybovali jste o tom, že stojí za to žít? Napadlo vás, zda Bůh vůbec existuje? Cítili jste v duši prázdnotu?

Ježíš říká: „Blaze vám.“ Co to znamená? Jsi vyvolen Bohem. Bůh se na tebe usmívá. Bůh tě miluje. Bůh je díky tobě šťastný. Měj odvahu. Uprostřed soužení zůstává zdroj radosti. I když jsi „v háji“, nejsi zapomenut Bohem.

V naší společnosti má psychické onemocnění ještě stále silné stigma. Na člověka, který potřebuje psychologickou či psychiatrickou pomoc, se mnozí dívají přes prsty. O člověku s depresivními stavy si pomyslí: „Ten člověk se k Bohu ani životu nestaví správným způsobem.“ Pokud má někdo problém uvěřit v Boha, odsuzujeme jej jako agnostika, ateistu a pochybovače. Mnohdy nás napadá: „Nechtěl bych být v jeho kůži, až bude stát před Bohem.“ Někdy máme za to, že špatná nálada či skleslost jsou znakem nevhodnosti pro Boží království. Zapomínáme na slova samotného Ježíše: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mt 27,46). Vždyť i Ježíš, který byl bez hříchu, zažíval duchovní temnotu. A pochyboval o Bohu. Krajní prožitek, jako ten Ježíšův, by vedl každého člověka k pochybnostem, ba odmítnutí Boží existence. Ježíšova zkušenost je jasným důkazem, že existenciální úzkost není důkazem Boží absence. Můžeme být chudí v duchu. Občas zažívá naše duše těžké chvíle.

Ale nejsme prokleti. Blaze nám! Jsme milováni. Jsme zváni do Božího království, kde vládne Ježíš. Pokud jste skleslí, pamatujte, že jste přesto milováni.

Ježíš se znovu rozhlédne po zástupu (verš 4): „Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.“

„Zármutek není hřích. Vždyť i Ježíš plakal spolu s Lazarovou rodinou (J 11,35).

Ježíš však neplakal jen proto, že měl s Marií a Martou lidské pochopení. V jeho slzách byla bolest, jež převyšovala lidskou bolest o tolik, oč nebesa převyšují zemi. Kristus neplakal pro Lazara, neboť ho zakrátko povolá z hrobu. Plakal proto, že mnozí z těch, kteří teď truchlí nad Lazarem, budou brzy ukládat o život tomu, jenž je vzkříšení a život. Jak mylně si vykládali Ježíšův pláč nevěřící Židé! Ti, kteří viděli příčinu jeho žalu ve vnějších okolnostech, se soucitem říkali: „Hle, jak jej miloval!“ (J 11,36). Druzí se pokoušeli vzbudit pochybnosti v srdcích přítomných a říkali výsměšně: „Když otevřel oči slepému, nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?“ (J 11,37) Bylo-li v moci Kristově zachránit Lazara, proč tedy dopustil, aby zemřel?“ (TV 372).

Příslušnost k Božímu království nezaručuje trvalé štěstí. Můžeme plakat, a přesto být s Kristem. Můžeme truchlit, a dokonce i cítit hněv. Hněv je součástí zármutku. Hněv na sebe sama, na okolnosti, na druhé lidi, dokonce i na Boha. Silné emoce spojené se ztrátou blízkého nejsou nutně důsledkem nedostatku víry. Víra neznamená konec lidského prožívání. Trpíte? Ne proto, že byste byli prokleti. Věřte, že jste Bohem požehnáni a milováni.

V 5. verši Ježíš pokračuje: „Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ V naší společnosti nejsou

tiší vyzdvihováni. Slabost je chápána jako charakterová vada. Obdivujeme silné osobnosti. Milujeme lidi, kteří se umí prosadit. Líbí se nám sebevědomí, chytří lidé. Pomalí, oškliví, chudí a nudní – ti jsou v našich očích chudáci. Je smutné, že podobně pokřivené hodnocení najdeme i v církvi. Milujeme silné kazatele, silné vůdce, silné křesťany, kteří mají svůj život pevně v rukou. Ale tišší? Nebo slabí? Ti, kteří přežívají na okraji? Náš obdiv vůči charismatickému evangelistovi, bohatému dárci či krásné sopranistce narušuje Ježíš, který říká: „Blaze tichým.“

Ježíš znovu osloví dav a řekne (verš 6): „Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“

Jako křesťané obdivujeme spravedlivé. Vážíme si svatých mužů a spravedlivých žen. Oceňujeme houževnaté modlitebníky a vytrvalé studenty Bible. Vyzdvihujeme ty, kdo desátek odevzdají do poslední koruny a nadto nejedí sýr. Ti svatí, kteří tvoří ostatek z ostatku ostatku, jsou pravými Božími dětmi. Ale Ježíš žehná a projevuje Boží přízeň těm, kdo jsou hladoví a žízníci. Kristus mluví o lidech, kteří si neberou denně svaté vitamíny a nenapou se třemi porcemi pobožnosti každý den. Ježíš říká: „Vítejte v mém království, vy, kdo duchovně hladovíte. U mne je mnoho místa i pro ty, kdo nejsou svatí.“

Ježíš pokračuje (verše 7–9): „Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství. Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha. Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“

Milosrdenství znamená nežádat vykonání spravedlnosti, i když se někdo vůči nám provinil. Čistota srdce neznamená dokonalost, ale spíše čestnost a transparentnost. Člověk čistého srdce uznává férově svou chybu, drží se daru Boží milosti a touží být podobný Ježíši. A ti, kdo působí pokoj, méně trvají na svých nárocích a spíše hledají dobré řešení pro všechny. Budují společenství založené na milosti.

Všechny tři vlastnosti uznáváme, a přesto často v náboženské oblasti preferujeme jejich protiklady. Líbí se nám ti, kdo kázní a kárají chybní, zachovávají zdání svatosti a podrobují si druhé. Milosrdenství, čistota srdce a pokoj jdou často stranou. Ježíš říká zástupu svých učedníků: „Chci, aby byli uprostřed mého království. Uprostřed vašich životů.“ Pak dodává (verše 10–12): „Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i prorocy, kteří byli před vámi.“

Ježíš lidi shromážděné na úpatí hory varuje. Být součástí Božího království nebude vždy lehké. Budete pronásledováni. Budou se vám vysmívat. Budete mučeni. Možná i zemřete. Život v království není bezpečí prožívané za vysokými zdmi. Přináležení k Ježíši má svou cenu. I my můžeme být pronásledováni, stejně jako proroci. Kdo je perzekvoval? Občas to byly světské mocnosti, jako faraon, Achab nebo Nebúkadnesar. Ovšem proro-

ky pronásledovali i ti, kdo tvrdili, že konají Boží dílo. V Matouši 21,33–46 Ježíš vypráví podobenství ilustrující dlouhou historii pronásledování iniciovaného náboženskými představiteli. Na konci příběhu si velebněji a farizeové uvědomili, že „mluví o nich“. Jaká ironie! Lidé, kteří si nárokují privilegované místo u Boha, jsou těmi, kdo vedou boj proti jeho království!

Myšlenka, že ti, kdo se považují za nejsvětější, nejspravedlivější, nejvíce zapálení pro čisté a pravé náboženství, jsou těmi, kdo více nejvíce ubližují, způsobuje jisté vystrážlivění. Jejich srdce nebyla čistá. Na ostatní nakládali břemena, ale sami „se jich nechťejí dotknout ani prstem“ (Mt 23,4). Ježíš oslovuje ty, kteří jsou vystaveni perzekuci: „To, že po vás jdou představitelé synagogy, neznamená, že se mýlíte. Vždyť ti samí lidé pronásledují i mne.“

Kázání na hoře se blíží ke svému vrcholu. První verše otevíraly téma. Dveře do království jsou dokořán pro skleslé na duchu, smutné, pokorné, duchovně zmalomyslné i pro ty, kdo jsou v nelibosti u náboženských představitelů. A tyto lidi nyní Ježíš povolává k velikosti (Mt 5,13–16):

„Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.“

„Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“

Představte si, jaký účinek ta slova musela mít na lidi, kteří věřili, že jejich životy nemají cenu. Ježíš říká: „Jste důležití. Díky vám může být svět lepší. Váš vliv může zabarvit životy lidí. Můžete svět otočit do správné polohy.“ Ježíšovo poselství není pouze poselstvím o přijetí (jste milováni Bohem a patříte do jeho království), ale také o sebedůvěře (můžete pro Boha ve svém životě udělat velké věci). „Miluji vás a čekám od vás něco úžasného.“ A zástupy, které do té doby nepocitovaly ani Boží blízkost, natož Boží důvěru, byly v úžasu.

Dovolte mi ukončit dnešní uvažování příběhem.

Před několika lety jsme chystali narozeninovou party pro naši dceru, která tehdy chodila do mateřské školky. Naplánovat takovou oslavu není vůbec jednoduché. Vybrali jsme správné jídlo, ozdoby, hry a vyrábění, které by mohlo být pro pětileté holčičky zábavné (a přitom nenadělá příliš nepořádku). Nastalo kýžené odpoledne. Všechno běželo jako na drátkách. Děti si to užívaly a rodiče se tvářili spokojeně. V jednu chvíli jsme pozvali rodiče i děti do suterénu, kde máme piano, abychom si zahráli známou hru s židlemi. Do kruhu jsme umístili deset židlí, které byly otočené ven. Každé dítě mělo jednu. Manželka dětem vysvětlila pravidla a všichni se usadili na svou židli. Začal jsem hrát melodii na piano a děti podle pokynů vyrazily a začaly běhat dokola. Manželka rychle jednu z židlí odstranila z kruhu a já vzápětí zvedl ruce z kláves. V nastalém tichu se deset dětí vrhlo na zbývající židličky a devět

z nich bylo úspěšných. Jeden chlapec zůstal stát.

Jakmile si uvědomil, že žádná židle nezbývá, otočil se na rodiče a propukl v srdceryvný pláč. Jeho maminka ho popadla do náruče a začala jej utěšovat. Podívali jsme se s manželkou na sebe a pomysleli si: Tak takhle jsme to neplánovali. Začal jsem hrát a zbývajících devět dětí se znovu rozběhlo. Manželka zase odebrala jednu z židlí a já přestal hrát. Devět dětí a osm židlí vedlo k nevyhnutelnému vyloučení, tentokrát malé holčičky. Okamžitě začala plakat a utíkala k mamince. Znovu jsme se na sebe podívali. Bylo nám jasné, že pokud něco neuděláme, skončí to katastrofou. Shromáždili jsme všechny děti, i ty vyřazené, a začali jsme znovu. Manželka vrátila dvě odebrané židle do kruhu a děti si sedly. Začal jsem hrát – a nikdo neodebral žádnou ze židlí. Po chvílce jsem přestal hrát a děti se usadily. Každý měl svou vlastní židli.

Ozval se nadšený křik a volání: „Alexi, Alexi, ještě jednou!“ Hráli jsme si tak dlouho, až byly děti úplně utahané a já přestával cítit prsty.

V Božím království je místo pro každého. Vejde se do něj každý chlapec, každá holčička i každé Boží dítě. Hra na nebeské židle je pro každého a každý je k ní zván.

Nezáleží na tom, kde v životě jste. Nezáleží na vašich okolnostech. Nezáleží na vaší minulosti. Bůh má pro vás místo. Přidáte se a najdete si svou židli v nebi?

ALEX BRYAN je kazatel sboru u Walla Walla University. Na vedlejší úvazek pracuje jako odborný asistent na teologické a ekonomické fakultě téže univerzity. Než přišel na Walla Walla, pracoval jako kazatel v Tennessee a v Georgii. Největší část své profesní kariéry (11 let) strávil zakládáním sborů v Atlantě. Jeho cílem bylo oslovit mladé lidi, pro které je tradiční církevní prostředí obtížně akceptovatelné.

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ

Stůl v nebesích, stůl na zemi

Jakým způsobem si vybíráte své blízké přátele a kdo jsou ti, které si držíte od těla? Máte vnitřní senzory, kterými poměřujete své blízké? Je pro vás důležité náboženské vyznání nebo společenský status? Musí váš přítel být adventista nebo obecně křesťan? Musí být vašim přítelem na Facebooku?

Rozdělte se do několika skupin a hledejte odpověď na otázku: „Jak se rozhoduji, kdo může být mým přítelem, a koho se naopak straním?“

Jedna věc znepokojovala Ježíšovy učedníky i jeho nepřátele. Provokoval je způsob, jakým Ježíš jednal s lidmi na okraji společnosti. Všichni věřili, že příchod Mesiáše změní osud Izraele. Nikdo ale nečekal, že by jeho království mělo být složeno z lidí všech vrstev a kategorií.

Pozvání outsiderů a vyvrhelů do Božího království bylo pro všechny překvapením. Zároveň však tato otevřenost dala smysl a přitažlivost Ježíšovu životu i jeho službě.

V Markovi 2,13–17 nalézáme charakteristiku království, které Ježíš přišel založit. Jeho království se nerozkládalo jen v Izraeli, ale hlavně v srdcích učedníků.

Lévi, zvaný Matouš, byl celník. Svojně ho nenáviděli Židé i pohané, protože vybíral daně pro Římany. Římané určili daň, ale nikdo neznal její výši, pouze celníci. Bylo běžné, že celník přihodil pár procent navrch a ta pak šla do jeho kapsy. Lévi pohrdali ještě více, protože byl Židem, a přesto vybíral pro Římany. Ze všech úhlů pohledu se jednalo o člověka nevhodného pro Boží království, natož pro učednictví. Jako Žid prošel sobotní školkou, pathfinderem i mládeží své doby. Přesto ho zlákaly rychle vydělané peníze a lákadla velkoměsta. Lidé často podlehnou dojmu, že ke štěstí se dá dojít zkratkou. Lévi začal kolaborovat a pracoval proti vlastním.

Jak to často bývá v případě mnohých mladých lidí, kteří hledají štěstí bez Boha, i Lévi došel na konec cesty a objevil prázdno. Neměl tušení, jak se vyrovnat se vzrůstajícím vnitřním neklidem. Dveře do synagogy pro něj byly zavřené, protože pro Židy byl vyvrhelem. Dusil svou nespokojenost uvnitř, dokud se neobjevil Ježíš. Je Kristovým dobrým zvykem objevit se právě včas.

Verš 13 říká, že Ježíš úmyslně šel kolem Léviho výběrčí budky. Zastavil se a přímo celníka oslovil: „Následuj mne!“ V lakonické výzvě se skrývá něco jednoduchého a zároveň hlubokého, co charakterizuje Kristovo království.

Ježíš nečeká, až ho lidé najdou. On hledá je. Ani my nejsme povoláni k tomu, abychom pasivně čekali, až nás lidé najdou. Boží království hledá ztracené a vychází za nimi. Pozvání „Následuj mne“ je výrazem Boží lásky k Lévimu, navzdory jeho sociální nepřijatelnosti.

Lidé se mohou cítit přijati a milováni, přestože sedí v „celnicích“ života, které z nich činí sociální vyvrhence. V tom tkví proměňující Boží moc, jenž dává sílu vstát a jít za Kristem. Lidé nebudou mít zájem o naše poznání, dokud my nebudeme mít zájem o lidi.

Ve verších 13 a 14 jsou ukryta tři stručná naučení:

Autentický projev dává životu sílu. Křesťanská teologie, která bude mít největší vliv na svět kolem nás, je ta, která je vepsána do našeho každodenního života. Co Ježíš učil, to také žil. Jeho učení vycházelo z toho, kým byl. Díky tomu lidé vyjdou ze svých životů a půjdou za Kristem!

Nikdo nedokáže věčně vzdorovat trvalé lásce. Ježíšovy činy vůči bližním byly stále stejné po celý jeho život. Ježíš nemiloval nahodile a ani my bychom takto neměli milovat. Láska je vědomé dávání. Není náhodná a přelétavá, a proto má moc měnit lidi.

Ježíš se stýká s lidmi na okraji společnosti. Nikodémovi v Janovi 3,17 říká, že Bůh neposlal Syna, aby

svět ztratil, ale aby ho spasil. Ježíš se s tímto výrokem plně ztotožňoval; trávil se zavrženými mnoho času a zval je k přijetí pravdy, jež je základem jeho království. Jaké pravdy? Pravdy o tom, že je Bůh miluje a nestydí se za to.

Marek vypráví, že Lévi vstal a opustil celnici. Opustil všechno! Už nechce žít jako dřív. Nová cesta je mnohem lepší než stará. Jaké má jeho rozhodnutí důsledky? Vrací Ježíši i ostatním lidem lásku, která byla prokázána jemu. Celý život strávil za stolem a vybíral daně. Díky tomu se stal opovrhovaným vyvrhelem. Nyní chce zbytek života strávit za stolem s Ježíšem.

Marek 2,15 říká, že Lévi uspořádal velikou hostinu, na kterou pozval Ježíše jako čestného hosta. Kdo byli další hosté? Celníci, hříšníci a jiní společensky nepřijatelní lidé. Mezi nimi a učedníky text nijak nerozlišuje. Marek 2,15 jednoduše říká, že „ho následovali mnozí“.

Večeře, kterou Matouš uspořádal pro své přátele a Ježíše, je ozvěnou večeře, o které se mluví v podobenství o království na konci času v Matouši 22. Oslava byla plná různých lidí, „dobrých i špatných“. Zvláštní je, že se nedostavili ti, kdo původně dostali pozvání. Přišli pouze původně nepozvaní hosté. Vše bylo nachystáno, stoly se prohýbaly a kapela byla připravena zahrát svatební pochod. Král stál ve dveřích a jeho syn čekal na svou nevěstu, církev. Jenže nikdo nepřišel. Král poslal své služebníky, aby hostům připomněli pozvání, ale ti odmítli s tím, že jsou příliš zaneprázdněni osobními problémy a na krále a jeho

syna nemají čas. Některé naléhavost služebníků natolik rozlítla, že je nechali pozabíjet.

Zajímalo by mě, o kom Ježíš ve zmíněném podobenství mluvil. Bylo by velmi zjednodušující vztáhnout jej na židovský národ, který odmítl královu syna. Co když se podobenství týká i nás? Jsem natolik zaneprázdněn svými osobními zájmy, že si nehledím povolání, kterého se mi dostalo? Ztrácím trpělivost s těmi, které za mnou Král posílá? Jen se ptám.

Král své služebníky pošle za novými hosty. Pozváni jsou lidé z ulice. Pozvání dostane každý, koho našli a kdo byl ochoten přijít. Zanedlouho je trůnní síň zaplněna hosty. Závěrečná scéna je krásným obrazem Ježíšovy lásky ke ztracenému lidstvu.

Pozvání, které Matouš Lévi adresoval svým přátelům, bylo mocným projevem života změněného láskou a přijetím. Ježíš povolal Léviho od stolu, který ho odděloval od společnosti i od víry. Lévi pozval Ježíše ke stolu, kde se společnost a víra setkala.

Čin Matouše Léviho, který svůj dům otevřel Ježíši i ostatním lidem, v sobě skrývá čtyři důležité charakteristiky království:

1. S Ježíšem za stolem nesedávají lidé, které bychom čekali.

Nikdy nepředpokládejme, že víme, koho Ježíš chce spasit a koho ne. Když Ježíš říká „kohokoli“, myslí to vážně. Nikdy nesuďme a nerozhodujme o záchraně druhých. Buďme sborem a církví, která prostírá stůl lásky a společenství i pro nečekané a nepohodlné.

2. Stůl je pro všechny přístupný.

Mnozí se stále děsí myšlenky, že by církev měla být otevřená komukoli. Do království jsou ale zváni všichni. V rozhodnutí Ducha svatého, koho pozve mezi své vyvolené, nehrajeme žádnou roli. Vidíme pouze výsledek jeho práce. Naším úkolem je povolání přijmout do rodiny církve, aby mohli růst v lásce a milosti. Nechtě je náš stůl přístupný pro všechny, protože u takových stolů Ježíš sedává rád.

3. U stolu pamatujme i na ty, kteří za ním dříve sedávali.

Lévi nikdy nezapomněl na to, odkud vyšel; na přátele, kteří nad ním i přes jeho způsob života neohrnovali nos. Snadno zapomínáme, kde nás Ježíš našel a kam nás dovedl. Ježíš chce, abychom nezapomínali na lidi, které jsme opustili, když nás povolal. Chce, abychom i pro ně udělali místo u jeho stolu. Dávejme pozor na to, abychom nebyli „přespasení“. „Přespasení“ člověk s pohrdáním hledí na své dřívější známé, protože jeho nový život je radikálně odlišný od starého. Podobně jako Lévi, i my, když nalezneme nový život v Ježíši, neměli bychom zapomenout na ty, se kterými jsme bývali, a máme udělat místo u stolu i pro ně.

4. Ježíš se nestydí za ty, kteří s ním stolují, ale vždycky je brání.

Ježíš se nikdy neomlouval za lidi, se kterými večeřel. Vždy jejich přítomnost hájil a obhajoval důvod, proč s nimi tráví čas. Přišel nám ukázat slovy i činy, že Bůh je s námi. Nedistancoval se od těch, které náboženští vůdcové nepovažovali za hodny spásy.

Žijeme ve společnosti, ve které došlo k devalvaci slov. Okolí naslouchá pouze našim činům. Staré rčení, že „jeden skutek mluví za tisíc slov“, je velmi pravdivé. Život a láska Kristova v nás budou nejvíce rozpoznatelné tehdy, když se zastaneme opomíjených a odvržených. Ježíš nám jasně ukázal, jak na to.

Základem všeho je pochopit a přijmout, že *jediná cesta ke stolu vede skrze Ježíše*, jak to ilustruje podobnoství o svatební hostině. Král každému hostu u dveří nechal připravit svatební oděv. Někteří sice přijali pozvání, ale odmítli si vzít na sebe nové šaty. Přístup na hostinu věčnosti však bude umožněn jen těm, kdo si oblečou roucho spravedlnosti, které Ježíš zdarma dává skrze svou krev prolitou na kříži. Nikdo z nás si svůj oděv neušije. Naším úkolem je pouze si ho obléknout.

Jsmé rádi, že je to Bůh, kdo rozhodne o tom, kdo vstoupí do Božího království. Nikdo z nás nevidí lidem do srdcí. Buďme velkorysí a štedří při „rozdávání pozvánek“ na Ježíšovu hostinu. Rozdělování lidí na dobré a špatné nechme na Tom, kdo zná motivace a úmysly lidského srdce.

Každý z nás je stolem pro Ježíše. Naše domovy, sbory i třídy jsou místem pro Krista. Dokonce i Facebook, Instagram a Twitter mohou být stolem pro Ježíše, pokud je používáme způsobem, který mu přináší slávu.

Církev v západním světě tápe a zápasí. Mohlo by ji zachránit řešení tak prosté, že stačí otevřít naše domovy pro druhé? Opravdovým evangeliem o království je sdílení našich životů a otevření stolů. Život prožívaný s dru-

hými a pro druhé promlouvá hlasitěji než jakékoli kázání.

Jsmé zaneprázdnění vymyšlením dalších skvělých myšlenek, a přitom možná stačí prostřít stůl pro Ježíše.

Modleme se za tři věci:

1. abychom pocítili potřebu Ježíšovy blízkosti;
2. abychom vytvářeli prostor, kde se může společnost setkat s Ježíšem;
3. a abychom se nikdy nestyděli za ty, kdo chtějí stolovat s Ježíšem.

EDDIE HYPOLITE je kazatel, poradce pro vzdělávání a motivační řečník. Cestuje a působí po celém světě. Káže a vzdělává v oblasti vedení, aktivit ve městech a komunitní kultury. Původně pracoval jako terénní sociální pracovník. V současnosti slouží jako ordinovaný kazatel ve sboru u Avondale College v Austrálii, kde také žije se svou ženou Yvonne a dcerou Rheou.

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ Je uvnitř vás

Southern Adventist University se nachází na okraji města Chattanooga ve státě Tennessee. Chattanooga je živé, atraktivní město s bohatou historií. Jeho obyvatelé často sportují, chodí do vynikajících místních restaurací a přitom si nejsou vědomi, co mají pod nohama. Existují vlastně dvě Chattanooga, viditelná a neviditelná. Pod cestami a chodníky se totiž nachází bludiště bývalého města pohřbeného před stoletím. Tu a tam je možné zahlédnout stopy minulosti ve sklepech a podchodech, které jsou na úrovni tehdejších ulic. Jak k tomu došlo?

Po sérii ničivých povodní na přelomu devatenáctého a dvacátého století muselo město, které vzniklo jako obchodní stanice u Rossova přístaviště, najít svou novou tvář. Značná část města se totiž v důsledku prudkého ústupu spodních vod propadla přibližně o úroveň jednoho podlaží. Druhé patro se stalo prvním patrem a první patro přízemím. I za těchto okolností však obyvatelé město neopustili. Ze statického hlediska jde o časovanou bombu, jelikož nosné prvky rezaví a původní budovy se hroutí pod tíhou

nových. Je překvapivé, že tento obrovský krok, zvednutí města, je v dějinách města víceméně ignorován. Není téměř zdokumentován a většina obyvatel města o něm nemá ani tušení. Dnes lidé žijí s pocitem falešné jistoty, aniž by věděli, co se nachází pod jejich nohama.

Co kdyby se jednoho dne místnost, ve které snídají, propadla o dvacet metrů? Jak by taková katastrofa změnila pocit bezpečí obyvatel? Chodili by jinou cestou? Byla by pro ně cesta ulicemi Chattanooga plná strachu? A co ostatní cesty? Důvěřujeme budoucím a cestám, které jsou kolem nás, a zatím existuje svět, o kterém nemáme ani tušení. Víte, že naše oči zaznamenají pouze 1/24 vteřiny? Televize mění obrazy frekvencí 15 snímků za vteřinu. Občas si můžete povšimnout určitého probliknutí, což značí, že existuje 15 případů, kdy oko nevidí nebo mozek nezpracuje zrakový vjem.

Galaxie se pohybují neuvěřitelně rychle, ale z dálky vypadají úplně nehnutě. Hmyz, který nám proletí těsně kolem obličeje, se pohybuje rychleji, než je lidské oko schopné zaznamenat. To je důkazem, že objekty pohy-

bující se v dané vzdálenosti rychleji, než jsme schopni vnímat, jsou pro nás neviditelné. Jsou opravdu neviditelné? Je moucha neviditelná pro sokola, jehož zrak je 3x až 4x lepší než lidský?

Neviditelnost je tedy závislá na našem vnímání. Pokud něco existuje, může to být viděno, i když ne nutně lidským okem. Přesto jsou lidské bytosti závislé na věcech, které mohou vidět, slyšet a kterých se mohou dotýkat. Máme dojem, že vše, co vnímáme smysly, je reálné a exaktně dokazatelné, zatímco se nám podlaha může hroutit pod nohama.

Otevřete si, prosím, své Bible v Lukášově evangeliu 17,20–21. „Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vypozerovat; ani se nedá říci: *Hle, je tu* nebo *je tam!* Vždyť království Boží je mezi vámi.“

Farizeové přicházejí za Ježíšem a sarkastickým způsobem do něj rýpají. Jan Křtitel před třemi roky volal na poušti, že „se přiblížilo Boží království“. Ježíš od té doby nemluvil o ničem jiném. „Boží království je jako perla ... jako hořčičné zrno ... jako poklad ... je blízko.“ Farizeové tedy přijdou a ptají se: „Ježíši, kde je to království, o kterém stále vykládáš? Kdy přijde? Zatím kde nic, tu nic!“ Napadají Ježíšovu autoritu i jeho službu. Naznačují, že Ježíš selhal.

Mnozí Židé prvního století čekali „království Boží“. Jenže král, který přišel, nevypadal jako očekávaný král. Navíc oznámil příchod království, které nevypadalo jako království. Farizeům připadalo bizarní, že v něho

lidé věří. Ježíš byl podle nich nenapravitelný podvodník, a proto byla jeho popularita tak iritující. Farizeové viděli pouze povrch věcí. Na Zemi Ježíš nebyl králem a neměl království. Dnes bychom u něj pravděpodobně diagnostikovali psychickou nemoc, kdyby pronášel své výroky (viz Mk 3,21). Vrcholem výsměchu byl nápis umístěný nad jeho hlavou na kříži: „Ježíš Nazaretský, král židovský“. Myšleno ironicky. Nápis měl jasně ukázat, že víra v tohoto krále byla absolutně mylná.

A přesto byl Ježíš Králem. Ne králem této země, ale Králem těch, kdo patří do nového království. Je to království, které přichází, jen ještě nepřišel čas, aby bylo zjeveno. Vraťme se k Lukášovi 17,21.

Jak Ježíš odpovídá? Říká: „Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vypozerovat...“ Království Boží NENÍ VIDĚT. Proto nikdo nemůže říct: „Podívej se sem nebo tam.“ KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ JE UVNITŘ VÁS. To je velmi matoucí odpověď. Nejen pro tehdejší židy, ale i pro dnešní teology. Začneme u nich.

V závislosti na překladu, který čtete, bude závěrečná Ježíšova věta znít odlišně. Někteří ji překládají jako „uvnitř vás“, jiní „mezi vámi“ a další „ve vás“. Řecké slovo, které nám zde činí obtíže, je *entos* a doslova znamená „uvnitř“. V Novém zákoně se nachází ještě na jednom místě, v Matouši 23,26, kde je překládáno „uvnitř“. Mluví se zde o poháru a je logické, že překlad „uvnitř“ je namístě.

Proč mají někteří teologové a lingvisté problém s překladem slova *entos* jako uvnitř? Zdá se jim nelo-

gické, že by Boží království mělo být „uvnitř“ farizeů, ke kterým Ježíš mluví. Kontext verše ukazuje, že Ježíš dává do kontrastu vnější s vnitřním. Říká, že království Boží nelze vidět, z čehož vyplývá, že je pro nás neviditelné. Nemůže tedy být „uprostřed nich“, protože by ho viděli. Komentář CASD k tomu říká: „Boží království není realita, kterou bychom mohli zahlédnout přirozeným zrakem. Lze ji objevit pouze srdcem.“ A Ellen Whiteová dále vysvětluje: „Boží království začíná v srdci. Nemá smysl hledět kolem sebe a toužit po pozemských projevech, které by ohlašovaly jeho příchod.“

Ježíš přímo korigoval nesprávné chápání farizeů. Ti věřili tomu, že Mesiáš vyzdvihne Izrael nad ostatní národy ve světě. Židé vztahovali všechna duchovní zaslíbení na pozemskou moc a bohatství. Ježíš je opravuje a říká: „Nemluví o království z cihel a malt. Mluví o království z masa a kostí. Nezajímá mne, kdo vládne na zemi. Zajímá mne, kdo vládne ve vašem srdci. Nemluví o dočasných věcech. Mluví o věčnosti. Boží království nemá nic společného s ambicemi, původem, teokratickými pozicemi, bohatstvím, krásou, věkem, prospěchem nebo s tím, zda máte rádi Justina Biebera. Boží království je otázkou vašeho srdce.“

Máte z toho radost? Bůh se nerozhoduje na základě toho, jak nás vidí druzí, protože náš pohled je omezený. Vybírá si vás proto, že ví, jací jste a jaký je váš potenciál. Podobně poslal Samuela, aby pomazal chlapce jménem David. Řekl: „Člověk dá na vnější

vzhled, ale Bůh hledí k srdci.“ A to je přece skvělé!

Farizeové posuzovali Boží království z vnějšího pohledu. Zvnějšku jsou srdce i mysl neviditelné. Bůh má lepší zrak než my. Ví, co se skrývá pod povrchem, kdy kráčíme bezpečně a kdy nám hrozí nějaké riziko. Ježíš vede k víře neboli k spolehnutí se na věci, které nevidíme. Jen Bůh vidí VŠE.

Je smutnou skutečností, že i kdyby farizeové porozuměli, o čem Ježíš mluví, neměli by o takové království zájem. Toužili po postavení a moci. Chtěli pozemské království. Chtěli viditelné království. Ježíš přesouvá své království z hmatatelného světa do neviditelného vnitřního světa, který plně zahlédne pouze Bůh. Boží království s sebou nemusí nést žádné pozemské výhody. Běžná království nabízejí prestiž, moc nebo popularitu. Boží království nabízí pokoru a lásku. Pro ty, kdo hledají vnější pocty, není příliš atraktivní.

Jaké království hledáte vy? Jaké hledáte, takové naleznete. A ono nalezne vás. Stanete se jeho služebníky. Pozemské a Boží království nejsou spojenci. Můžete patřit buď jednomu, nebo druhému. Pozemské království nabízí okamžitou odměnu a pocity, po kterých toužíte. Zároveň je zrádné a nestabilní (jako Chattanooga). Pozemské království za sebou zanechává rozbité vztahy, zraněné lidi, zklamání, smrt, destrukci, otroctví, nesvobodu a nenávisť. Boží království je založeno na slibech, které jsou pevné, ale jejich naplnění není okamžité. Božímu království vládne Duch svatý, který dává lidem schopnost vidět neviditelný

svět. Přináší život, stvoření, svobodu a lásku.

Duchovní věci lze rozeznat pouze duchovně. Pozemské království vám vrátí jakoukoli ránu. Boží království nastaví druhou tvář. Pozemské království je přesycené touhou prosadit se. Boží království touží vyzdvihnout druhé. Pozemské království vás využije a vyplivne jako vymačkaný citrón. Boží království vás zahrne nepodmíněnou láskou a pomůže vám růst, abyste naplnili svůj potenciál.

Jak se lidé stanou občany neviditelného království? To je tajemství Božího království. Jak se něco tak velkého jako království vejde do malé lidské bytosti? Bůh v člověku začne tvarovat nádobu, ve které je přítomen. Zdá se, že je to v rozporu s fyzikálními zákony. Voda se vždy přizpůsobuje nádobě, do které se nalije. Nyní se však nádoba musí přizpůsobit svému obsahu. Možná se změní pohled ostatních na vás. Okolnosti vašeho života mohou zůstat nezměněné, ale změní se bod, ze kterého vy pozorujete svět. Ve spise *Svědectví pro církev*, v 7. svazku, Ellen Whiteová píše: „Království Boží se nemusí dramaticky projevit navenek. Přichází skrze jemnou inspiraci jeho slova, vnitřní působení Ducha svatého a pobývání duše v blízkosti Toho, který je Život. Největším projevem moci Božího království je přeměna lidské přirozenosti do podoby Krista.“

Důležité je také to, že Kristus umisťuje Boží království do současnosti. Boží království není věc budoucího očekávání – jeho součástí se můžeme stát již DNES. Již dnes můžeme prožívat pokoj místo zmatku, radost místo

zoufalství a lásku místo osamělosti. Na naši stranu se postaví zástup andělů, kteří bojují proti démonům. K dispozici máme Boží zbroj, protože ani ve skutečném světě nebojujeme proti tělu a krvi. V neviditelném království nebudou pozemské zbraně fungovat. Uchopme meč ducha, štít víry, helmu spasení, opasek pravdy, prsní pancíř spravedlnosti a své nohy obujme do evangelia pokoje. Pak obstojíme v jakékoli bitvě. Za námi stojí celé Boží království s anděly a Bohem samotným. Kdo se nám může postavit?

Mnoho lidí se rozhodne pro Boha kvůli strachu ze smrti. Chtějí jít do nebe. Ovšem jak do nebe zapadnou, když v něm nechťejí žít tady na zemi? To nejlepší na nebi je možnost být s Ježíšem. Boží království může začít žít uvnitř každého z vás. Začne vás uzdravovat, měnit, vládnout vám, chránit vás, sloužit vám a milovat skrze vás. Boží království vás bude připravovat na věčnost. Nebe je pokračováním současnosti. Nezačne při druhém příchodu Krista. Tehdy se jenom navenek projeví současné neviditelné království. Je připravena oslava, o kterou nebudete chtít přijít.

Dovolte mi povědět vám na závěr jeden pravdivý příběh: Jessica Eaves z města Guthrie ve státě Oklahoma byla nedávno okradena při nakupování potravin. Jakýsi muž jí ukradl peněženku. Většina lidí by pravděpodobně okamžitě zavolala policii, ne tak Jessica. „Zahlédla jsem muže ve vedlejší uličce,“ vypráví Jessica, „prošel za mnou, a když byl o kus dál, zjistila jsem, že nemám peněženku. Za chvíli jsem si ho všimla ve frontě u po-

kladny a přistoupila jsem k němu,“ pokračuje Jess. „Jsem celkem otevřený a výmluvný člověk, ale tehdy jsem byla tichá a klidná. Oslovila jsem ho: „Myslím, že máte něco, co patří mně. Dám vám na výběr. Buď mi vrátíte peněženku, já vám všechno odpustím, a dokonce zaplatím i váš nákup. A ta druhá možnost – je policie.“

Sáhl do mikiny a vrátil mi peněženku,“ vzpomíná Jessica a popisuje, jak byl muž vděčný za pomoc i odpuštění. „Když jsme se blížili k pokladně, začal plakat. Asi dvacetkrát se mi omluvil, než jsme se dostali od regálu s okurkami k pokladně. Řekl, že je zoufalý.“

Jessica zaplatila 27 dolarů za nákup, ve kterém bylo mléko, chléb, sušenky, boloňská omáčka, polévka a sýr. „Poslední slova, která mi řekl, byla: „Na dnešek nikdy nezapomenu. Jsem na mizině, mám děti, stydím se a je mi to líto.“ Někteří lidé mě kritizovali, že jsem ho neudala, jenže každý občas potřebuje dostat další šanci,“ dodává.

Je to výstižný příklad existujícího království. Poznáváme jej nejen v jejím jednání, ale i ve změně, kterou zloděj prodělal díky milosti, jíž se mu dostalo. Jak by vypadal tento svět, kdyby se neviditelné království začalo stávat viditelným skrze Ducha svatého v nás? Chtěli byste být součástí tohoto království? Z místa, kde stojíte, vidíte jen zlomek toho, co vidí Bůh. Pro něj neexistuje neviditelné. Vše záleží na našem vnímání. Důvěřujete očím Božím, nebo svým? Žijete ve vnějším světě, nebo v tom vnitřním? Vstupte, neboť Boží království je tady a teď a dveře jsou otevřené. Je také uvnitř vás?

BRANDY KIRSTEINOVÁ toužila být herečkou. V roce 1999 se však zúčastnila semináře Amazing Facts, kde se dozvěděla o Boží lásce, důvěryhodnosti Bible a odevzdala svůj život Ježíši Kristu. Poté dva roky působila v různých částech země jako biblická pracovnice. Na Southern Adventist University získala dva bakalářské tituly – z oboru náboženské výchovy a sociální péče.

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ

Podobenství určené pro společenství

HOŘČIČNÉ ZRNO, PODOBENSTVÍ URČENÉ PRO SPOLEČENSTVÍ

Žijeme v globálním světě. Díky internetu a mobilním zařízením se jakoukoli zprávu dozvíme během několika minut. Vznikají nová slova, která popisují věk 24hodinové komunikace ve virtuálním prostoru. „Tvítujeme“, „googlujeme“, „skypujeme“ a sledujeme „virály“. V rychle se pohybujícím světě, kde očekáváme naplnění svých potřeb během okamžiku, se může snadno stát, že ztratíme ze zřetele Boží plán pro tuto planetu. Přestože jsme téměř neustále on-line, mnozí lidé se cítí osaměle. Zkuste si všimnout, jak se lidé chovají na večeři nebo na nějakém společenském setkání: místo společného rozhovoru komunikují se svými virtuálními přáteli na svých mobilních zařízeních. Doba, kdy jste každého z ulice znali jménem, zmizela v nenávratnu. Dnes máme přátele z opačného konce planety, se kterými se pravděpodobně nikdy neuvidíme. Ztráta fyzického kontaktu zasáhla všechny vrstvy společnosti po celém světě. A zasáhla i naši církev.

Komunita je v naučném slovníku definována jako „skupina lidí, kteří

žijí ve stejné oblasti (jako je město, vesnice nebo čtvrť), nebo skupina lidí, kteří mají stejné zájmy, vyznání, rasu atd., nebo skupina národů“. Křesťané virtuálního světa preferují sledování bohoslužby on-line. Lidé neradi zapouštějí kořeny ve sboru, protože jim vyhovuje flexibilita. Při sledování tohoto fenoménu mi došlo, že takový životní styl neodpovídá tomu, co Bible říká o společenství.

V Markovi 4,30–32 nacházíme biblický příběh, který připomíná, že bychom měli přenastavit své chápání společenství: „Také řekl: ‚K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím je znázorníme? Je jako hořčičné zrno: Když je zaseto do země, je menší než všechna semena na zemi; ale když je zaseto, vzejde, přerůstá všechny byliny a vyhání tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jejích stínu.“

Lidé, kteří Ježíše následovali, neměli jasnou představu o tom, co je vlastně „Boží království“, o kterém stále mluvil. Proto Ježíš používal příběhy a podobenství, aby lidem vysvětlil povahu tohoto království. Jejich zmatek byl pochopitelný. Jako potom-

ci Abrahamovi, Izákovi i Jákobovi žili v okupaci a doufali, že je Mesiáš osvobodí z moci Říma. Zástupy reagovaly na kázání Jana Křtitele. Lidé si mezi sebou předávali zprávu o zázracích, které provázely Ježíšův křest. Každý vyhnaný démon, každý uzdravený člověk i opakované nasycení tisíců lidí, to vše vzbuzovalo v lidu naději, že právě Ježíš je zaslíbeným Mesiášem.

Když Ježíš vyhlásil přítomnost Božího království, mnozí měli za to, že on je králem-vojevůdcem, který znovu ustanoví království Izraele. Očekávání byla vysoká. Co očekáváte od Ježíše vy? Jsou vaše přání založená na tom, co ve vašem životě vykonal, nebo na tom, co chcete, aby vykonal?

JAKÉ JE BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ?

První Ježíšovo kázání, kterým zahájil své putování po prašných cestách mezi galilejskými městečky, znělo takto: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo Boží království“ (Mt 4,17.18; Mk 1,15). Ježíš vyhlásil existenci nového společenství a nového způsobu života. Ježíš byl jeho základem, jeho hlavou, vůdcem a králem.

Ježíšův pedagogický přístup nebyl nijak neobvyklý. Rabíni, náboženští učitelé i další současníci často používali při vysvětlování teologických myšlenek příběhy a podobenství. Podobenství byla Ježíšovým oblíbeným žánrem. Jde o příběhy ze známého prostředí, které ilustrují duchovní princip. Ne každý jim porozuměl. Ježíš je často vyprávěl velkým zástupům a mnozí odcházeli v nejistotě ohledně jejich významu. Svým učedníkům mnohá podobenství vysvětloval v soukromí.

Pokud hledáme Boží království, je třeba, abychom se naším příběhem hlouběji zabývali. Ježíšovi posluchači nebyli podobenstvími zklamáni. Ježíš mluvil o věcech, které důvěrně znali z každodenního života, a přitom je učil o Bohu. Zavřete oči a představte si tváře mužů a žen dychtivě naslouchajících celé hodiny Ježíši na břehu Jordánu nebo Galilejského jezera či na prašných úbočích kopců. Těšili jste se někdy do školy? Spěchali jste, abyste si mohli sednout do první lavice, než přijde učitel? Mnozí z těch, kdo šli za Ježíšem, se právě takto cítili. Vzrušeně očekávali, co uslyší dnes a kam je Ježíš svými výroky zavede.

Námi studovaný příběh je součástí dalšího vyučování, které se odehrávalo na břehu Galilejského jezera. Ježíš stál v trupu lodi, která se pohupovala na vlnách několik metrů od břehu. Neumím odhadnout, kolik tam bylo posluchačů ani kdy během dne se tato událost odehrála. Ale víme, že shromážděných bylo mnoho. Některé příběhy vycházejí ze zemědělské tematiky a jejich častým motivem je růst, jako např. podobenství o rozsévači (Mk 4,1–20) a podobenství o semeni (Mk 1,26–29).

Příběh se zdá být natolik jednoduchý, až se může stát, že přehlédneme jeho důležitost. Ježíš v něm Boží království přirovnává k hořčičnému semeni, které nakonec vyroste výše než ostatní byliny a stromy v zahradě. Matouš a Lukáš přímo pojmenovávají hořčici jako strom.

„Ještě jiné podobenství jim předložil: Království nebeské je jako hořčičné zrnko, které člověk zasel na

svém poli; je sice menší než všechna semena, ale když vyroste, je větší než ostatní byliny a je z něho strom, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích“ (Mt 13,31.32).

„Řekl: „Čemu se podobá Boží království a k čemu je přirovnám? Je jako hořčičné zrno, které člověk zasel do své zahrady; vyrostlo, je z něho strom a ptáci se uhnízdili v jeho větvích“ (L 13,18.19).

Hořčice nepatřila mezi největší stromy. Nade všemi obvykle čněly olivovníky. Boží království není určováno velikostí semene. Mezi Ježíšovými posluchači byli často lidé, kteří nepatřili mezi privilegované. Příběh o hořčičném semeni měl pro ně jasné poselství. Ježíše mnohem více zajímá, jak lidé končí, než kde začínají. Běžným druhem hořčice v Izraeli byla černá hořčice, která se pěstovala v zahradách i na polích. Rostlina mohla dosahovat až výšky tří metrů, ale její semeno bylo opravdu nejmenší z tehdy pěstovaných plodin.¹ Hořčičné semeno je metafora potenciálu. V semeni i v posluchačích je skrytá obrovská síla k růstu. Je jen třeba tento potenciál uvolnit.

RADLICE MÍSTO MEČE

„Je jako hořčičné zrno: Když je zaseto do země, je menší než všechna semena na zemi.“ Boží království je podobné hořčičnému zrně. Ježíš jde proti proudu. Svým příměrem objasňuje, jaký je Boží plán s lidmi. Očekávání,

že v Ježíši přichází král-vojevůdce, nebude naplněno. Příběh o zrně má posluchače přesunout od válčení k farmaření, od války k bohoslužbě, od císaře k společenství, od zápasu se zákonem k milosti.

Teolog R. P. Martin říká: „Vše ohledně Ježíše bylo protipólem jejich chápání vůdcovství. Ježíš orientoval mysl svých posluchačů k tomu, že jeho sláva je neoddělitelně spojena s cestou kříže. Mesiášství znamená odmítnutí, utrpení a pokoření.“²

Zrno musí nejprve zemřít, aby mohl vypučet nový život, který v sobě skrývá. Podobně říká Ježíš v Janovi 12,24: „Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“ Velikost zrna nesouvisí s velikostí plodiny či její prospěšností. Na druhou stranu, malá zrníčka rychleji zrají a snáz se rozšívají. Nejmenší zrno se změní v největší rostlinu. Její koruna dává stín a je ochranou pro každého, kdo se pod ni uchýlí.

Bůh každého z nás učinil součástí svého království. Ukryl v nás vše, co potřebujeme pro život i pro šíření evangelia. Jste ochotni zemřít? Zemřít svému já, svým touhám, svým plánům? Skrze smrt vašeho já může být oslaven Bůh.

¹ Myers, A. C. (1987). *The Eerdmans Bible Dictionary* (738). Grand Rapids, MI: Eerdmans.

² Martin, R. P. (2003). Messiah. In C. Brand, C. Draper, A. England, S. Bond, E. R. Clendenen & T. C. Butler (Eds.), *Holman Illustrated Bible Dictionary* (C. Brand, C. Draper, A. England, S. Bond, E. R. Clendenen & T. C. Butler, Ed.) (1115). Nashville, TN: Holman Bible Publishers.

Jak jsme si řekli již dříve, většina Ježíšových posluchačů byla velmi dobře obeznámena se zemědělstvím. Tehdy Ježíš nemusel vysvětlovat, co musí být splněno, aby semeno vzrostlo. Nepochybuji o tom, že mnozí by ihned na Googlu vyhledali všechny potřebné informace. Přesto bez zkušenosti s farmařením pravděpodobně nedoceníme hloubku některých momentů v Ježíšově analogii. Zrno musí nejprve naklíčit, aby mohlo vzrůst. K tomu musí být splněny tři základní podmínky:

1. semeno musí být živé;
2. je třeba překonat všechny překážky, které by bránily klíčení;
3. je nutné, aby životní prostředí, ve kterém se zrno nachází, splňovalo všechny potřebné podmínky.³

Jakmile jsou podmínky splněny, semeno vyklíčí a objeví se nová rostlinka – sazeňka. Ta postupně vyroste v dospělou rostlinu. Ježíš proces růstu přeskakuje. Ve stručnosti pouze poznamená: „...ale když je zaseto, vzejde, přerůstá všechny byliny a vyhání tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jejich stínu.“

V knize Kristova podobenství se píše: „Když semeno klíčí, rozvíjí se v něm vlastně život, který do něho vložil Bůh. Růst rostliny nezávisí na lidské moci. Podobné zásady platí i pro království Ježíše Krista. Je to nové stvoření. Zásady jeho rozvoje jsou pravým opakem zásad, jimiž se řídí pozemská království“ (str. 39).

Vraťme se ještě jednou k příběhu, který vyslechli Galilejci shromáždění na břehu jezera. Nepřeslechněme náznaky, které jsou v příběhu ukryty. Posluchači znali hodnotu hořčičného zrna. Věděli, že stojí za to hořčici pěstovat. Ježíš potvrzuje, že jsou povoláni Bohem. Jejich úkolem bylo předávat Boží lásku světu. Ježíš, „Bůh s námi“, je seznamoval s novým chápáním království.

Ježíš zve i dnešní mladé lidi, aby se nebáli jít proti proudu. Nabízí jim náhradu za pseudovztahy, které navazují ve virtuálním prostoru. V jeho království je něco silnějšího, než nabídne zazvonění a zabzučení vašeho mobilního zařízení. Ježíš vás zve, abyste se stali součástí společenství utvořeného podle Božího ideálu. Podobně jako Ježíšovi současníci, i my jsme zváni, abychom začali myslet jinak. Pokud si zahradník přeje, aby sazeňka vyrostla do dospělosti, musí ji zalévat, hnojit, plít a prořezávat. Zrna plodí rostliny a ty plodí další zrna. Z jediného hořčičného semena bude mnoho hořčičných stromů. Jak prosté. Ovšem s Mesiášem není nic úplně prosté.

KRÁLOVSTVÍ, NE NACIONALIZMUS

Navzdory tomu, že podobenství byla založena na soudobých reáliích, odcházeli často posluchači zmate- ní a nejistí. V Markovi 4,33 čteme: „V mnoha takových podobenstvích k nim mluvil, tak jak mohli rozumět. Bez podobenství k nim nemluvil, ale v soukromí svým učedníkům všechno vykládal.“ Tvrdíme, že království je otevřené každému, a tak nám tato

poznámka nemusí připadat zcela fér. Ovšem Ježíš neměl s tajemstvím žádný problém.

Zatím jsme se vyhybali tomu, abychom definovali „království“. Naučný slovník uvádí, že „království je politicky organizované společenství s formou vlády, v jejímž čele stojí král nebo královna“. Připomínám, že Ježíšovi posluchači doufali, že království, o kterém mluví, svrhne z Izraele římské jho. Snili o tom, že království Izraele bude obnoveno do své předchozí slávy, jakou zažívalo za krále Šalomouna. Věřili, že se před nimi otevírá čas bezpečí a pokoje a že svět začne uctívat Hospodina. Buďme otevření. Židé byli nacionalisté. Cítili silné pouto ke své zemi. Věřili, že Izrael je lepší národ než všechny ostatní.

Každé království má svého krále, kterému poddaní slibují věrnost a on se na oplátku zavazuje, že se o ně bude starat. Ježíš vede své následovníky k tomu, aby svou věrnost slíbili živému Bohu. I na nás číhá stejné nebezpečí, jakému se neubráníl izraelský národ. Neslibujeme mnohdy věrnost svým představám na úkor Božího království? Růst Božího království je důležitější než malicherné spory o adventistická specifika.

Vláda krále se opírala o sílu vojáků a moudrost rádců, kteří mu pomáhali vládnout. Ježíš jde znovu proti proudu a učí o království, ve kterém král umírá za své poddané. Bojuje za nás. Jeho boj ovšem není za pozemské království, ale za nebeské. V Božím království všichni poddaní slibují věrnost králi z lásky a vděčnosti. Když přijímáme Ježíše a uznáváme jeho autoritu,

naše víra roste a stáváme se místem, kde druhí nacházejí úkryt.

DŮSLEDKY PRO DNEŠEK

Přemýšlíte o Božím království? Byly splněny klíčové podmínky pro váš duchovní růst? Pokud chcete růst do království, je třeba:

1. aby Ježíš byl ve vás živý a rozhojňoval vaši víru;
2. nesmíte dovolit nikomu, aby zrnko víry ve vás zadusil a tím zabránil růstu;
3. aby vše, co brání Duchu svatému podporovat růst ve vás, bylo odstraněno.

Hořčičné zrno se nestane velikým stromem dávajícím stín, pokud nejsou splněny základní podmínky. Podobné je to i s duchovním růstem. Jsem vděčná, že Ježíš nám pomáhá vytvořit podmínky, které potřebujeme k růstu a zrání. Pokud v takových podmínkách nejste, prostě Krista, aby vám ukázal, co je třeba vyhodit, odříznout a vyplít, aby ve vás mohlo růst Boží království. Samotné prostředí ale nestačí. O rostlinu se stará zahradník, aby dobře rostla. Proto je nutné, abychom i my dovolili našemu zahradníkovi Ježíši Kristu, aby se o nás staral. On nás bude zalévat, hnojit, okopávat i prořezávat, a to v dobu, která bude pro to nejlepší. Podřizujete den co den své plány Ježíši Kristu? Jste schopni přijmout, když dá to, po čem toužíte, dříve druhým? Dokážete být vděční?

Svět zoufale potřebuje živé, autentické společenství. Jako následovníci Krista jsme povoláni k tomu, abychom světu řekli, že Bůh zve každého do svého společenství. Jsme vyzváni,

abychom byly hořčičným zrníčkem. Potom budou lidé z našich rodin, sborů i škol přicházet a nacházet u nás stín a odpočínutí.

DISKUZNÍ OTÁZKY:

1. Jak se změnilo vaše chápání sloví „Boží království?“
2. Jaké bariéry brání tomu, abyste byli hořčičným zrnem pro své okolí?
3. Přemýšlejte společně o tom, jak můžete vytvořit autentické společenství jako protipól virtuálního světa.

DILYS BROOKSOVÁ se narodila na Jamajce. Během dospívání byla oslovena učním Církve adventistů sedmého dne a byla pokřtěna. Pracovala jako vzdělávací pracovníce na křesťanských i státních školách v New Yorku. Poté šla studovat na Andrews University. Po promoci přijala nabídku sloužit jako univerzitní kaplanka na Loma Lindě.

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ

Pouhou milostí

Když jsem se v září roku 1981 přistěhoval do Austrálie, dostal jsem od přátel, kteří do země dorazili dříve než já, dobře míněnou radu. Řekli mi, abych si co nejdříve našel práci. A nemám být příliš vybíravý, protože nejdůležitější je získat co nejdříve finanční nezávislost. Vzal jsem si jejich radu k srdci a dal jsem vědět svým přátelům i členům sboru, že jsem ochoten vzít jakoukoli práci.

Zanedlouho mě po bohoslužbě kontaktoval Kevin. Oznámil mi, že mi jako výrobní ředitel může nabídnout volné místo. Ihned jsem jeho nabídku přijal, aniž bych se jej zeptal, o jakou práci se jedná. Zajímalo mne pouze, kdy a kde se mám hlásit. „V pondělí ráno v 5:00,“ zněla lakonická odpověď.

Chvilí jsem si myslel, že si ze mne utahuje, a čekal jsem, že se zasměje, ale Kevin se jen ptal, zda mám auto. Neměl jsem je, a tak mi nabídl, že mne vyzvedne po cestě svým autem. Zároveň mi ale řekl, že jako ředitel výroby musí být v práci již ve 4:30, a proto mám být připraven už ve 4:00. A abych si vzal náhradní oblečení. Připadal jsem si zahnaný do kouta, ale neviděl jsem možnost, jak z toho ven.

Vše se odehrávalo uprostřed zimy. Choulil jsem se do své bundy ze sekače a čekal pod lampou, až se objeví Kevin. Brzy jsme dorazili na pracoviště. Jednalo se o Flemington Markets – distribuční sklad ovoce a zeleniny. Hned po příjezdu mě Kevin seznámil s mými úkoly: budu nový balič brambor na bramborovém pásu.

Obrovské pytle špinavých brambor se nejprve vysypaly na posuvný pás. Byly omyty, očištěny, zváženy, zabaleny do pětikilogramových pytlů a automaticky uzavřeny. Pytle skončily na otáčecím stole, kde je další pracovnice linky ukládala do velkých papírových pytlů. A v ten okamžik přišla má chvíle.

Zvedl jsem 25kilogramový pytel brambor a uložil ho na další pohyblivý pás spojený s paletovacím strojem. Jakmile jsem jich umístil na paletu 40, šlápl jsem na pedál a balení se uzavřelo. Pomocí rudlíku jsem následně paletu umístil do skladu a utíkal zpět na své místo. Při návratu na mne čekalo 15 hotových pytlů, přičemž stroj nebylo možné zastavit (někdy jsme se modlili, aby se rozbil). Když se ozval v 10:00 zvonek na svačinu, byl jsem

tak unavený, že jsem nemohl chodit ani zvednout ruce. Položil jsem si hlavu na stůl a sténal.

Když jsem se vrátil odpoledne domů, žena mě téměř nepoznala. Okamžitě začala naléhat, abych se na to vykašlal. Ale já to nechtěl vzdát. Styděl bych se vzdát práci po jednom dnu, když jsem se předtím vychloubal, že budu dělat cokoli.

Po měsíci za mnou přišel Kevin a oznámil mi, že mají více zakázek. Zajímalo ho, zda bych byl ochoten udělat nějaké přesčasy. Jednalo se o dvě hodiny denně. Všechno mě bolelo, ale souhlasil jsem. Za pár dalších týdnů se ozval znovu, zda bych mohl přijít o nedělích. Znovu jsem souhlasil. V té době jsem již jezdil sám vlakem a nikdy jsem nepřijel pozdě.

Zkusili byste uhodnout, který den týdne byl nejlepší? Sobota?

Sobota byla fajn, protože jsem nemusel do práce. Ale musím přiznat, že ještě lepší byl jiný den, a to čtvrtek, kdy jsme dostávali výplatu. Díky přesčasům a dřině jsem byl vždycky mile překvapený, kolik se objevilo na mé výplatní pásce.

Byl jsem ochotný držet dlouhé hodiny a huntovat si zdraví. Vzdal jsem se volného času a rodiny během nedělí, protože jsem vydělával slušné peníze.

Tak funguje společnost. Víc práce znamená víc peněz. Dostanete, co si zasloužíte.

Život funguje obecně na tomto principu. Existuje přirozený smysl pro spravedlnost a férovost.

Naše společnost je řízena zákony. Pokud se držíte uvnitř jejich hranic, pravděpodobně se vám víceméně daří

dobře. Jestliže děláte správné věci, dostáváte odměnu. Pokud překračujete hranice, ponesete za to zodpovědnost.

Pokud se naučíte, nebudete mít u zkoušek problém. Když se nenaučíte, nepomůžou vám pravděpodobně ani modlitby.

Pokud nedodržíte nejvyšší povolenou rychlost nebo jezdíte na červenou, stanete se celebritou. Vyfotí vás.

Dostanete, co zasloužíte. To je definice spravedlnosti.

V náboženství platí stejný princip. V hinduismu existují čtyři cesty k „mó-kše“, tj. ke spasení. Jedná se o okamžik, kdy se lidská mysl osvobodí od věčného cyklu života a smrti a splyne v jedno s Bohem.

1. Cesta činu – dodržíte náboženské obřady, povinnosti a rituály.
2. Cesta poznání – získáte dokonale poznání vesmíru.
3. Cesta oddanosti – uctíváte bohy.
4. Královská cesta – praktikujete meditaci a techniky jógy.

Buddhismus učí, že vznešený stav nirvány je možné dosáhnout skrze „ušlechtilou osmidílnou stezku“, jejíž částmi jsou: 1. Správné pochopení; 2. Správné myšlení; 3. Správná řeč; 4. Správné jednání; 5. Správné žití; 6. Správné úsilí; 7. Správná bdělost; 8. Správné soustředění.

V islámu je třeba vyváženost. Spasení muslima je založeno na kombinaci Alláhovy milosti a lidských skutků. Při dni soudu budou zváženy skutky člověka. Pokud dobré skutky převáží ty špatné a pokud to bude Alláhova vůle, může muslim vstoupit do ráje.

To dobré, co konáme, ruší to zlé. Pouť do Mekky znamená v nebeských

knihách veliký bonus. Pokud zemřete jako mučedník při obraně víry, vstupujete do nebe přímo.

Jak je to v křesťanství? Jak můžeme vstoupit do Božího království a získat věčný život? Podobnou otázku položil Ježíši jistý mladý muž. Byla to otázka, která šla přímo k jádru věci. Příběh jejich setkání patří v evangeliích mezi jedny z nejznámějších a nejzajímavějších.

„A hle, kdosi k němu přišel a zeptal se ho: „Mistře, co dobrého mám dělat, abych získal věčný život?““ (Mt 19,16).

Když dáme dohromady Matoušovu, Markovu i Lukášovu verzi, dozvíme se, že muž, který otázku položil, byl mladý, bohatý a úspěšný. Jednalo se o prominentní postavu obce. Proč by někoho, kdo má všechno, zajímal věčný život? Co by takový člověk hledal v Božím království?

Marek vypráví, že Ježíš právě odcházel z jednoho místa, když k němu mladý muž přiběhl. Veřejně před Ježíšem poklekl a zoufale žádal odpověď: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ (viz Mk 10,17–27).

Věčný život nezačíná ve chvíli druhého Ježíšova příchodu. Určitý druh věčného života, který dává pokoj, spokojenost, radost, klid a smysl, můžeme žít už tady a teď, kdy na *parúsii* teprve čekáme. Bohatství, postavení a moc vám nic z toho trvale nepřinesou. A nepřinese vám to ani náboženství. Vždyť mladý muž byl věřící, dokonce tvrdil, že zákon dokonale dodržuje již od svého dětství.

Setkání mladého muže s Ježíšem začalo velmi dobře:

1. Mladík položil správnou otázku.
 2. Mladík měl správný postoj.
 3. Přišel za správným člověkem.
- Všechno směřovalo k dokonalému happy-endu.

„Co dobrého mám konat, abych měl podíl na věčném životě? Co mi chybí?“ ptal se.

K věčnému životu přistupoval jako hinduista, buddhista nebo muslim a ptal se, co má ještě dělat.

„Ježíš na něj s láskou pohleděl a řekl: „Jedno ti schází““ (Mk 10,21).

„DŮVĚŘUJ MI!“ Těmito slovy by se dala shrnout Ježíšova odpověď bohatému mladíkovi. Dej mne na první místo svého života. Nemohu být „poslední věc, která ti schází“. Smyslem tvého života je bohatství, postavení a náboženské skutky. Ty definují tvou existenci. Zjistil jsi, že ti přesto v srdci zůstává nenaplněná touha. Přišel jsi, abys do svého seznamu přidal „ještě jednu věc“. Ty ale musíš nejprve hledat Boží království. „DŮVĚŘUJ MI.“

Mladík vytáhl tablet, rychle si spočítal, kolik by ho Boží království stálo, a když se podíval na zůstatek, „svěsil hlavu“, jak říká Bible. Následování Ježíše bylo příliš drahé. Navzdory jeho zoufalé touze, navzdory jeho dodržování přikázání, navzdory lásce, kterou od Ježíše pocítil, obrátil se a odešel.

Nedokázal dát Ježíše na první místo. Nedokázal svůj život odevzdat do jeho rukou. Nedokázal celým srdcem zazpívat: „Vzdám se všeho pro Ježíše...“. Odešel smutný a nebyl zachráněn.

Učedníky to zmátlo a žádali po Ježíši vysvětlení. Tento muž se zdál

ideálním kandidátem na vstup do království – a přesto do něj nevstoupil. Kdo tedy do něj může vstoupit? Muse-li se zeptat přímo:

„Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohleděl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha; vždyť u Boha je možné všechno.“ Svoji odpověď pak uzavřel slovy: „Mnozí první budou poslední a poslední první.“ Nezapomeňte, prosím, tato slova, protože se k nim ještě vrátíme.

Teď se ale vraťme na Flemington Market, do skladu zeleniny. Ježíš nám bude vyprávět rozčilující podobenství o soudu v Božím království. Bude velmi podobné čtvrtkům, kdy jsme dostávali výplatu. Lidský princip „za více práce, více peněz“ staví Ježíš úplně na hlavu, a proto jsem příběh nazval:

PODOBNOSTVÍ O NESPRAVEDLIVÉM BOHU

Přečtěte si Mt 20,1.2.

Příběh popisuje střet bohatství a chudoby. Bohatý majitel vinice vychází brzy ráno na trh, kde postávají chudí dělníci. Doufají, že se pro ně naskytne pracovní příležitost a oni nasytí sebe i své rodiny. Jsou zvyklí na denní práci a očekávají za ni denní mzdu.

Majitel vinice je moudrý. Ví, kolik bude potřebovat dělníků na práci. Najme jich potřebný počet, a než dorazí na vinici, dohodnou se po chvilce smlouvání, že denní mzda bude jeden denár. Na svou dobu slušné peníze. V šest hodin ráno dorazí na místo, připevní si koše na záda a začnou se věnovat hroznům.

O tři hodiny později udělá majitel překvapivý krok.

Přečtěte si Mt 20,3–5.

Je kolem 9:00. Majitel již nemusí najímat další dělníky. Má obchodní plán a najímání pracovníků je již zařízené. Text říká, že jednoduše vyšel a všiml si, že na tržišti postávají další a nemají do čeho píchnout. Majitel není nemilosrdný kapitalista a nežene ho pouze vidina zisku. Má chuť pomoci lidem, kteří potřebují práci.

Nově získaní pracovníci si jsou dobře vědomi toho, že nemají nárok na plnou denní mzdu. Tentokrát nedojde ke smlouvání. Pán pouze oznámí: „Věřte mi, zaplatím vám, co je správné.“ Na vinici dorazí noví dělníci. Nevyjednali si skvělou mzdu jako první skupina, ale věří, že ani oni nepřijdou zkrátka.

Vžijte se do pracovníků, kteří začali dít již v 6:00. Slunce pálí, koš je těžký a vy jste zboceni potem. Na vinici dorazí noví pracovníci a vás napadne: „Asi práci neberou tak vážně jako já.“ Je to jako ve sboru. Vy dorazíte vždycky včas na sobotní školu, na rozdíl od druhých.

O tři hodiny později přijde další nečekaný krok majitele vinice.

Čtěte Mt 20,5.

Je šestá hodina pracovní směny – tedy poledne. A po něm přijde ještě devátá hodina, tj. 15:00. Vedený soucitem a snahou pomoci, majitel stále najímá nové dělníky. Zdá se, že obchodní záměr vzal za své a pána vinice více zajímá, co budou dělníci, kteří nemají práci, večer jíst. Ani majitel, ani noví pracovníci nemluví o mzdě. Pán vinice se snaží pomoci zoufalým lidem na úkor vlastního bohatství a osobního zisku.

Vy stále dřete na vinici, a to již od 6:00 ráno. Co vás napadá při pohledu na ty, kdo dorazili na oběd a poté ještě ve tři hodiny? Hrůza, že? Ti, kteří dorazili v poledne, to jsou ti, kteří chodí do sboru pouze na kázání. A poslední skupina jsou ti, kdo přijdou těsně předtím, než kázání začne. Co si o nich myslíte?

Jako by nestačily nesmyslné majitelovy kroky doteď, vše začne být ještě bizarnější.

Čtěte Mt 20,6.7.

Jaký má smysl najímat někoho v 17:00, když pracovní doba končí přesně za šedesát minut? Pán se s poslední skupinou baví. Chce vědět, proč postávají na tržišti a nepracují. Majitel je přece musel vidět pokaždé, když na místo přišel. Je 17:00 a oni tam ještě pořád stojí.

Jejich odpověď je vypovídající: „Nikdo nás nenajal.“ Byli nezaměstnatelní. V očích každého potencionálního zaměstnavatele neměli žádnou cenu. V jejich prospěch mluvilo pouze to, že se nevzdali. I když hodina pokročila, stále doufají, že se naskytne pracovní příležitost. Neobvyklý majitel vinice už nepřekvapuje a najímá i poslední skupinu. Objevuje se tam, kde je nejvíce potřeba.

Noví dělníci také vyražejí na vinici. Jsou to lidé, kteří na bohoslužbu chodí v době, kdy končí poslední píseň a chystá se agapé. Co si o nich myslíte?

Než dorazí na pracoviště, zorientují se a pustí se do práce, ozve se zvon a den končí. Práce je u konce, přichází čas výplaty. Ani teď však nekončí pánova překvapení – ba spíše se stupňují.

Čtěte Mt 20,8.

Dělníci se postaví do fronty. Na začátku řady stojí největší dřiči. Majitel instruuje předáka, aby řadu přeorganizoval. „Prosím, aby se na začátek postavili ti, kdo pracovali hodinu, a ti, kdo přišli v šest ráno, aby stáli na konci!“

Řada stojí tak, aby všem bylo jasné, jak majitel vinice uděluje odměnu. Jeho verdikt, poslední soud, bude viditelný pro každého. Nejudřenější pracovníci nejsou potěšeni, ale říkají si mezi sebou, že pán nechce, aby ostatní viděli, jak velkou výplatu dostanou. Je jasné, že ti, kdo pracovali hodinu, dostanou jen pár drobných.

Na řadě je další nečekaný krok majitele.

Přečtěte si Mt 20,9.

První dělníci v řadě dostali celodenní mzdu. Jsou zmatení a rychle mizí. Mají za to, že došlo při vyplácení mzdy k omylu. Ti, kteří dřeli celý den, se jim smějí. Říkají si, že mizí proto, aby nemuseli ukázat, jak směšné peníze domů přinesou. Zvědavost jim nedá a zajímají se, kolik dostali ti, kteří téměř nic neudělali. První se neodváží odpovědět. Druhý ukáže jeden prst. Odpověď je smích a otázka: „Jeden pondion?“ (jedna dvanáctina denáru). Vzápětí jim úsměv ztuhne na rtech: „Jeden denár.“

„Jeden denár za hodinu práce?“ Rychle začnou kalkulovat. Pokud majitel vyplácí jeden denár za hodinu práce, potom za dvanáct hodin dostanou dvanáct denárů. V duchu už začínají vidět nové věci, za které peníze utratí.

Přečtěte si Mt 20,10a.

Zbytek verše ukrývá první nepříjemné překvapení celého příběhu.

Přečtěte si Mt 20,10b – 12.

V okamžiku, kdy předák vtiskne do rukou prvního dělníka, který pracoval celý den, jediný denár, začne se ozývat reptání. „Další,“ křikne předák, ale nikdo se nemá k odchodu. „Chceme mluvit s majitelem!“ Jak si můžete dovolit vyplatit nám stejnou odměnu jako lenochům, kteří pracovali sotva hodinu? To je urážka a nespravedlnost!

Přečtěte si Mt 20,13–16.

„On však odpověděl jednomu z nich: „Příteli, nekřivdím ti! Nesmluvil jsi se mnou denár za den? Vezmi si, co ti patří, a jdi! Já chci tomu poslednímu dát jako tobě; nemohu si se svým majetkem udělat, co chci? Nebo snad tvé oko závidí, že jsem dobrý?“ Tak budou poslední první a první poslední.“

Bohatý mladý muž sám sebe viděl jako prvního a skončil poslední. Dělníci, kteří pracovali sotva hodinu, se vnímali jako poslední a byli první.

Proč ta zlá krev? Jak byste se cítili, kdybyste dřeli na vinici celý den? Jak bych se cítil já, kdyby se mi totéž stalo ve Flemington Markets?

Příběh je urážkou každého, kdo má smysl pro spravedlnost. Chování majitele vinice je skandální.

Bývá obecným pravidlem, že král, pán nebo majitel vinice je v podobnostech sám Ježíš. Zbývá tedy otázka: Je Bůh nespravedlivý?

podobenství: „*Neboť království nebeské je jako...*“

Příběh není o skutečné práci a skutečné mzdě. Ježíš ho vypráví, aby nám ukázal, jak vejít do nebeského království a jak bude vypadat poslední Boží soud. Vstup do království není podmíněn tím, jak jsme dobří a kolik dobrých skutků jsme vykonali. Jedná se o Boží dar. Tak Bůh dává lidem věčný život. Věčnost je darem, který od Boha získávají všechny děti lidské rasy a žádné si ho nezaslouží. Pointou příběhu je Boží úžasná milost. Nikdo si nezaslouží tak velkou mzdu, jako celý denár za den práce. Je to projev majitelovy štědrosti. Odměnu dostanou ti, kdo si uvědomí, že nemohou nic zaplatit, a k Bohu přicházejí pouze s hlubokou touhou po Božím milosrdenství. Snáze milost přijímají ti, kdo ještě v 17:00 stáli na trhu a jsou si vědomi své nezaměstnatelnosti. Vždyť všichni jsme zhřešili a jsme daleko od Boží slávy.

Je tedy opravdu Bůh nespravedlivý, pokud jde o věčný život? Kdyby byl Bůh spravedlivý a dal nám, co si zasloužíme, musel by s námi jednat podle našich:

- nedodržení slibů
- tvrdosti srdce
- necitelnosti vůči druhým
- předsudků a pýchy
- nečistých myšlenek a motivů
- závisti a žárlivosti

Ano, Bůh je nespravedlivý a my bychom se z toho měli radovat. Nejedná s námi, jak si zasloužíme.

Jaká je pointa příběhu o vinici? Vysvětlení nacházíme hned na začátku

ŽALM 103,8–13

*Hospodin je slitovný a milostivý,
shovívavý, nejvyšš milosrdný;
nepovede pořád spory, nebude se hněvat
věčně.*

*Nenakládá s námi podle našich hříchů,
neodplácí nám dle našich nepravostí.
Jak vysoko nad zemí je nebe,
tak mohutně se klene jeho milosrdenství
nad těmi, kdo se ho bojí;
jak je vzdálen východ od západu,
tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti.*

IZAJÁŠ 53,5.6

*Jenže on byl proklán pro naši nevěr-
nost,
zmučen pro naši nepravost.
Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jiz-
vami jsme uzdraveni.
Všichni jsme bloudili jako ovce, každý
z nás se dal svou cestou,
jey však Hospodin postihl pro nepravost
nás všech.*

EFEZSKÝM 2,8.9

*Milostí tedy jste spaseni skrze víru.
Spasení není z vás, je to Boží dar; není
z vašich skutků, takže se nikdo nemůže
chlubit.*

TOUHA VĚKŮ, strana 25

*„S Kristem bylo naloženo tak, jak my
zasloužíme, a to proto, aby s námi
mohlo být naloženo, jak on zaslouží.
Byl odsouzen za naše hříchy, na nichž
neměl podíl, a to proto, abychom
mohli být očištěni jeho spravedlností,
na niž jsme se nepodíleli. Podstoupil
smrt, jež měla být naší smrtí, abychom
mohli přijmout život, který byl jeho.
Zsinalostí jeho lékařství nám bylo
způsobeno.“*

Všichni jsme zhřešili. Všichni jsme duchovní ztroskotanci. Kristus zemřel místo nás. Stačí v něj uvěřit, přijmout ho a důvěřovat mu.

*„Těm pak, kteří ho přijali a věří
v jeho jméno, dal moc stát se Božími
dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí
lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž
narodili se z Boha“ (J 1,12.13).*

Důsledkem je duchovní proměna způsobená vlivem Ducha svatého.

*„Kdo je v Kristu, je nové stvoření.
Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!
To všechno je z Boha, který nás smířil
sám se sebou skrze Krista a pověřil nás,
abychom sloužili tomuto smíření. Ne-
boť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou.
Nepočítá lidem jejich provinění a nám
uložil zvěstovat toto smíření“ (2K 5,17–
19).*

*„Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš
do Galileje a kázal Boží evangelium:
„Naplnil se čas a přiblížilo se království
Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu“
(Mk 1,14.15).*

Vypráví se příběh o francouzském provazochodci jménem Blondin, který se rozhodl ohromit svět tím, že si nechá natáhnout lano nad Niagarskými vodopády. Na místě se shromáždily obrovské davy včetně mnoha zástupců médií a všichni s napětím sledovali, zda se odvážnému muži podaří přejít z Kanady do USA po laně nad rozbouřenou vodou. Blondin přešel poprvé a davy začaly šílet. Ozvalo se skandování, že Blondin je nejlepší. Následně si Blondin nasedl na kolo a přejel po laně na druhou stranu. Nakonec si vzal kolečko a přešel s ním zase zpět. V té době mezi diváky nebyl nikdo,

kdo by nevěřil, že Blondin dokáže na laně cokoli.

Artista vzápětí utišil dav a zeptal se, zda věří tomu, že přejede na druhou stranu, i kdyby v kolečku někdo seděl. Odpověď byla jasná: „Samozřejmě!“ Pak Blondin požádal o dobrovolníka. Odpovědí mu bylo hrobové ticho.

V Ježíši Kristu se přiblížilo Boží království. Je na dosah. Ježíš říká každému z nás: „Boží království se přiblížilo. Čiňte pokání a věřte. Já vás převezu na druhou stranu. Nabízím vám milost, odpuštění a smysl života. Zastanu se vás při posledním soudu a jako svůj lid vás přivedu do svého věčného království.“

Co vám brání? Proč nevstoupíte do Božího království právě teď?

GILBERT CANGY je absolvent Avondale College v Austrálii. Po šesti letech kazatelské práce ve státě Victoria byl zvolen vedoucím mládeže v Sydney. V roce 1999 byl zvolen vedoucím mládeže Jihopacifické divize. V roce 2009 požádal, zda by mohl pracovat jako kazatel místního sboru v Sydney. V roce 2010 byl zvolen vedoucím mládeže při GK.

Zázrak obrácení

Morris Venden

Leonard se přistihl, že se stává nepříjemně upjatým vlkem. Kamarádi, kteří byli také vlky, se neustále potloukali kolem slibně vyhlížejícího stáda ovčí pasoucího se na nedaleké louce. Je v pořádku, že se vlci potloukají kolem ovčí. Ovšem jedině z důvodu konzumace. Leonarda děsilo, že jeho přátelé začali kopírovat chování ovčí. Jako by doufali, že všichni uvěří, že i oni jsou ovce. Dokonce se oblékali do beránčích rouch.

Vše se zhoršilo v okamžiku, kdy začali vyžadovat, aby si jedno ovčí roucho na sebe vzal i Leonard. Pak ho nahnali do stáda, kde jim pomocný pastýř celé odpoledne vtlokal do hlavy, jak se stát lepší ovčí.

Je nasnadě, že ve stádě byly i skutečné ovce. Ty projev pastýře pravděpodobně oceňovaly. Nicméně mezi ovci byli i vlci oblečení jako ovce, kteří doufali, že je za ovce budou považovat nejen ostatní ovce, ale i vlci. Leonard ale rozhodně ne! Jakmile se začali trousit domů z ovčího setkání, bylo mu na první pohled jasné, kdo je kdo. Nebylo těžké je rozlišit. Když se vrátili z ovčího meetingu, svlékli si ovčí roucha a zbytek týdne žili jako vlci.

Zvláštní bylo, že někteří Leonardovi přátelé již ovčí kožichy ani nesvlékali. Leonard je nikdy neviděl bez nich. Pravděpodobně doufali, že když je budou mít na sobě dost dlouho, stanou se z nich opravdové ovce.

Leonardovi rodiče se ho zoufale snažili přimět ke „skopovému“ chování. Leonard to nijak netěšilo a vždycky se raději choval jako správný vlk. Pohrdal těmi, kdo popírají své vlkovství. Rodiče ho poslali do školy pro jehňátka, a to i přesto, že by je škola pro vlky vyšla na mnohem méně peněz.

Ovčí škola byla katastrofa. Leonard se učil všechny skopové předměty a berani ho nutili naučit se milion různých ovčích příkazů a zákazů. Musel číst Ovčí řád a mluvit s Pastýřem, kterého Leonard nikdy neviděl a trochu pochyboval, zda vůbec existuje. Musel chodit mezi vlky a rozdávat ovčí letáčky, aby přesvědčil další vlky, aby se stali ovci. Povinně se účastnil ovčích shromáždění a každý týden se chystal velký víkendový ovčí kurz. Nejhorší bylo, že zakázané byly věci, které vlci milují ze všeho nejvíc. Nesměl běhat v noci venku s ostatními vlky, pít vlčí pálenku,

randit se sexy liškami, sledovat vlkovizi, kouřit vlkohuanu a poslouchat rockové vlčí vytí. Ovčí škola byla na prd.

Několik studentů, kteří školu navštěvovali, bylo skutečnými ovce. Vždycky mluvili o Nejvyšším Pastýři, četli jeho řád, žrali trávu a usmívali se. Vypadali, jako by je to těšilo. Leonard byl v jejich přítomnosti celý nesvůj.

Většina Leonardových kámošů byla jako on. Vlci, kteří nosí ovčí kůže, protože musí. Když byli pospolu, shodili bílé kožichy a nadávali, proč je někdo nutí žít jako hloupé ovce. Pokud šlo o ně, ovčí život se dal shrnout takto: „Je-li to příjemné, nedělej to. Chutná-li to příjemně, vyplivni to. Baví tě to? Přestaň!“ Navíc se od nich vyžadovalo, aby milovali Nejvyššího Pastýře, i když ho vlastně téměř nenáviděli. Vnímali ho jako nebeského policajta. Nebeský otrava, jehož kniha se nedala číst a zkazila každou zábavu. „Nejradši bych se na všechno vykašlal,“ prohlásil jednoho dne Leonard, „vypadl z tohohle vězení a něco si užil. Vždyť víte, prostě do něčeho zabořit tesáky jako ostatní vlci.“

Leonardovo prohlášení zaslechla jedna z oveček ve třídě. Když v místnosti zůstali jen oni dva, sedla si vedle Leonarda a zeptala se: „Chceš si o tom promluvit?“

...

Leonard naslouchal Wendinu vyprávění několik hodin a věděl, že objevila něco, co sám hledá. Když se vrátil domů, zalezl si do pokoje a otevřel své srdce Nejvyššímu Pastýři. Než usnul, vyhodil do smetí svou ovčí kůži.

Už ji nepotřeboval.

Zázrak obrácení

Morris Venden

Slovo „obrátit se“ ztratilo v běžném významu svůj duchovní rozměr. Obracíme palačinky na pánvičce. Obracíme hlavu, když zaslechneme volání. Věci se obracejí snadno. Obtížnější je obrácení pro lidské bytosti.

Duchovní obrácení je zázrakem a vede k pravému vztahu s Bohem. Potřebují jej lidé hodní, zlí i lhotejní. Bez něj dobří nejsou dost dobří. Zlí jsou příliš zlí, než aby se polepšili. A lhotejným je všechno jedno. Proto v Ježíšově kázání opakovaně zaznívá naléhavá výzva: „Musíte se znovu narodit“. Morris Venden v této knize používá texty nejen své, ale i dalších autorů, aby vysvětlil, co znamená obrácení a znovuzrození do víry.

200 stran, 12 × 17 cm, vázaná vazba. Cena 150 Kč

Knihu si můžete objednat u sborového traktátníka nebo na adrese www.advent-orion.cz.

ANO,
JDE
TO

20.-27. 7. 2014

unijní kongres mládeže

Dlouhý u Trhové Kamenice

Host:
Jan Majer ml.

přihlášení od 2. 3. 2014 na
www.anojdeto.cz

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ JE BLÍZKO. Přednášky Modlitebního týdne mládeže 2014

Odpovědná redaktorka Michaela Hrachovcová.

Grafická úprava Jan Dobeš. Fotografie na obálce Photos.com. Vytiskla tiskárna ARTRON s.r.o., Boskovice.

Vydal Advent-Orion, s.r.o., Praha. První vydání, 2014. ISBN 978-80-7172-815-3